

Encontre Ancestral

FRANCESC MARÍ

fan
tra
gin
ers

EDITORIAL LLIBRE DEL FANTÀSTIC

Reconeixement - No Comercial - Sense Obra Derivada

4.0 Internacional (CC BY-NC-ND 4.0)

Això és un resum fàcilment llegible (i no un substitut) de la llicència.

Sou lliure de:

Compartir — copiar i redistribuir el material en qualsevol mitjà i format

El llicenciador no pot revocar aquestes llibertats, sempre que seguïu els termes de la llicència.

Amb els termes següents:

Reconeixement — Heu de reconèixer l'autoria de manera apropiada, proporcionar un enllaç a la llicència i indicar si heu fet algun canvi. Podeu fer-ho de qualsevol manera raonable, però no d'una manera que suggereixi que el llicenciador us dona suport o patrocina l'ús que en feu.

No Comercial — No podeu utilitzar el material per a finalitats comercials.

Sense Obra Derivada — Si remescleu, transformeu o creeu a partir del material, no podeu difondre el material modificat.

No hi ha cap restricció addicional — No podeu aplicar termes legals ni mesures tecnològiques que restringeixin legalment a altres de fer qualsevol cosa que la llicència permet.

Avisos:

No heu de complir amb la llicència per als elements del material en el domini públic o quan el seu ús està permès per l'aplicació d'una excepció o limitació dels drets d'autor.

No es donen garanties. La llicència pot no ser suficient per autoritzar la utilització que en voleu fer. Per exemple, altres aspectes com la publicitat, la privacitat, o els drets morals poden limitar la forma d'utilitzar el material.

Encontre Ancestral

by: Francesc Marí — traducció del castellà: Xungarro

franmaricompany.blogspot.com

@franmaricompany

Fantragers. Editorial lliure del fantàstic

www.fantragers.cat

Sueca, gener 2018

Encontre Ancestral
Francesc Mari

Un estrany llegat

Aquells dies no havien sigut els millors a la vida d'en Martin. El seu oncle i mentor, el Dr. Oliver Shadecraft, havia mort. El brillant professor d'història i mitologia de la Universitat de Miskatonic, i conservador del Museu d'Història de la ciutat d'Arkham, havia sigut trobat, sense vida, al seu despatx tot just tres dies abans. Els metges van dir que havia estat una mort fulminant a causa d'un atac al cor. Un fet insòlit, tenint en compte la salut de ferro de la que presumia el seu oncle. Però que podia dir ell, era historiador, no metge.

En Martin era un dels seus alumnes i dels seus ajudants, però aquella setmana estava a Nova York visitant als seus pares. No obstant, aquelles menudes «vacances» havien estat interrompudes de sobte en rebre la desagradable notícia. En Martin ho havia deixat estar tot i havia tornat a Arkham per fer-se càrrec del funeral del seu oncle.

Ara, després d'uns dies llargs i foscos, en Martin havia de recollir el despatx. Sabia el que allò significava. Durant dies hauria de passar-se catalogant llibres, pergamins i objectes estranys de tota mena, per buidar el despatx i convertir la carrera del seu oncle en un simple record. Amb això en ment, va creuar la porta del despatx, esperant que un altre dels ajudants del Dr. Shadecraft estiguera allí per ajudar-lo, però no va tenir aquesta sort. Al despatx no hi havia ningú més que ell i el peculiar olor del liniment del seu oncle. A la perxa de fusta que hi havia en una cantonada encara estaven penjats l'abric i el barret de franela que solia vestir en els freds dies d'hivern. Fins i tot l'ordinador ronronava, advertint a qualsevol que passés per allí que estava encès.

Distretament, en Martin va moure el ratolí, i la pantalla es va encendre eixint del mode de repòs. Encara hi havien obertes algunes carpetes i finestres, com el navegador, que mostrava el compte de correu del seu oncle. Sense pensar-ho, i provant d'evitar la tasca de recollir el despatx, en Martin va seure en la cadira ergonòmica mentre clicava en els correus que omplien la safata d'entrada. La majoria d'ells, per no dir tots,

eren missatges de condol. Com si l'home fos a consultar el seu correu des de l'altre món, per saber qui pensava en ell. Quina ximpleria.

Mentre remolejava llegint tot tipus de notes de condol, en Martin va trobar un missatge guardat a la carpeta d'esborranys. Segurament devia estar guardat per error i no seria important, però tampoc passava res per seguir entretenint-se i evitar enfrontar-se a aquell despatx ple a dojo.

L'esborrany semblava ser un correu escrit pocs minuts abans que descobrissin el cos. I estava dirigit a... en Martin Shadecraft! Portat per la sorpresa de conèixer les últimes paraules que el seu oncle li dedicava, en Martin el va obrir i va començar a recórrer les paraules amb avidesa...

«Estimat Martin,

Saps que, normalment, no t'escriuria un correu informant-te sobre una peça qualsevol que ens hagi arribat al museu, però, aquest cas és diferent, especialment pel que m'ha estat passant aquests dies.

Tot va començar abans d'ahir. Aquella tarda, com estava previst, van arribar una sèrie de caixes plenes d'objectes destinats a ocupar algunes de les prestatgeries del museu. Jo esperava, com passa sovint en aquests casos, que la majoria d'ells fossin peces sense massa rellevància històrica i, per tant, serien inventariats i emmagatzemats a l'espera de l'ocasió perfecta per mostrar-los al públic. Encara que no tenen importància, la meva curiositat natural i la meva obligació com a conservador m'obliga a fer-los un cop d'ull a totes elles, com a mínim, per saber que autoritze incorporar a la col·lecció del museu. Durant aquestes inspeccions no descobreixo cap tresor en brut, ja que les peces realment importants sempre arriben amb tota mena de seguretat. Però en aquesta ocasió va ser completament diferent.

Entre tots els objectes que omplien aquella caixa de pi sense envernissar havia un que em va cridar l'atenció només veure'l. Vaig allargar les mans i el vaig agafar de seguida. Es tractava d'una caixa pintada amb laca negra i vermella, i decorada en blanc amb símbols d'aparença oriental. No era més gran que un full de paper i de no més de quatre dits de gruix. Mentre acostava les mans cap a ella, vaig percebre que hi havia alguna cosa al seu voltant, que no podia identificar, que em deia que l'agafés. Tot i ser cridaner, l'estil de la caixa denotava que el seu objectiu era treure els diners d'algun turista il·lús. No havia de ser més antiga de principis de segle XX, com a molt mitjans del XIX.

Amb cura, vaig bufar les serradures i els brins de fusta que la protegien dels cops i la vaig dipositar sobre el meu escriptori. Si en aquell moment hagués estat plenament conscient, m'hauria posat els guants de cotó per no danyar la pintura; però, com t'he dit abans, hi havia alguna cosa que m'impulsava a obrir aquella caixa. Així que sense pensar-m'ho dues vegades vaig descordar el forrellat metàl·lic de la caixa i vaig obrir la tapa.

A l'interior, sota un parell de plecs d'una peça de tela molt fina, gairebé transparent, hi havia un estrany objecte que al principi no vaig poder identificar. Amb molt de compte vaig apartar la tela, i davant meu va aparèixer una peculiar i rudimentària màscara. Tenia forma d'oval tallat per la part superior, dos grans forats a manera d'ulls i una boca estilitzada a partir d'unes poques perforacions. No obstant això no es tractava d'una màscara fàcil de descriure. No estava formada per una sola peça, constava de tres parts de diferents mides, unides entre elles per forts cordells metàl·lics. A més, cadascuna de les peces era d'un estil diferent. La major d'elles, que agrupava l'ull esquerre, gran part del dret i gairebé la resta de la cara, era de ceràmica, tenia una esquadra que amenaçava en partir-se en dos, així com inscripcions i símbols que, sense ser un especialista en la matèria, vaig identificar ràpidament com egipcis. La peça que completava l'ull dret era una mitja lluna de pedra, amb gravats d'estil mesoamericà, encara que no podia distingir si es tractava d'astèques, maies o olmeques. La tercera part de la màscara, que englobava la boca i la barbeta, semblava ser la més moderna, era d'un cuir ben treballat de to vermellós, i tenia quatre foradets que la traspassaven a manera de boca. Si al descriure-ho d'aquesta manera pot semblar que les tres peces no formaven un total massa homogeni, he d'admetre que davant els meus ulls semblaven una única cosa completament harmoniosa a l'hora que enigmàtica.

Després de contemplar aquella misteriosa peça, i portat per un impuls impropï d'un conservador, vaig agafar la màscara amb les dues mans i la vaig extreure de la caixa. Al sostenir-la vaig comprovar que, tot i els materials, era més lleugera del que m'esperava. Amb les mans tremoloses, li vaig donar la volta i la vaig situar davant meu com si anés a posar-me-la. I va ser llavors quan vaig veure el que menys m'esperava. La part interna de les tres peces de la màscara estava coberta per tot tipus d'esgarrapades, com si algú hagués lluitat per treure-se-la o arrabassar-li a algú altre.

Però abans de comprendre el significat d'aquelles esgarrapades, i sense saber el perquè, els meus braços van començar a doblegar-se, acostant cada vegada més la màscara al meu rostre. I ara comprendràs per què t'escric això.

Quan la meva pell va tocar la superfície aspra de la màscara, durant un segon no vaig saber el què havia passat, ja que una llum encegadora m'impedia veure el que m'envoltava. Però, després, passat un temps, vaig començar a distingir formes al meu voltant. Ja no estava en el meu despatx, els meus peus ja no trepitjaven el dur sòl de marbre del museu i el cant dels ocells ja no em ressonava a les orelles. Semblava estar en un desert, almenys semblava sorra el que hi havia sota els meus peus. Estava envoltat per un paisatge completament desolat, no es veia ni un edifici, ni una ànima, res. Tenia la sensació que estava surant, com si estigués en el fons del mar. L'escassa llum que il·luminava aquell paratge aterridor tenia tons verds, com si una immensa maragda il·luminés la nit des d'un far. En la meva ment es van creuar un centenar de pensaments, un dels quals era escapar d'aquell lloc. No obstant això, el meu cos semblava decidit, ja que caminava de pressa portat per un misteriós instint cap a una direcció desconeguda per a mi. Inconscientment em vaig portar les mans a la cara i vaig poder comprovar que la màscara la cobria. En aquell moment una sensació de claustrofòbia va envair tot el meu cos. Portat pel terror, vaig agafar la màscara i vaig tirar d'ella amb força. Un segon després tornava a estar en el meu despatx, davant del meu escriptori i amb la màscara a les mans.

Què havia passat? No ho sé, però sense cap dubte, tenia alguna cosa a veure amb ella.

Després del que havia passat, vaig guardar la màscara a la caixa intentant oblidar-me d'aquella misteriosa al·lucinació i me'n vaig anar cap a casa. Però, durant la nit, uns somnis horribles van sacsejar la meva ment. Era el mateix lloc, la mateixa llum i la mateixa sensació d'estar submergit en aigua que havia tingut mentre la vaig tenir posada. Em vaig despertar amarat en suor freda, estava clar que aquella experiència m'havia afectat més del que jo comptava. Així que, armat de valor, vaig partir de nou cap al meu despatx, amb el clar objectiu d'esbrinar que amagava aquell misteriós objecte.

Per segona vegada estava davant d'aquella caixa, igualment atret per l'objecte que guardava al seu interior. La vaig obrir, vaig agafar la màscara i, ara plenament conscient del que estava fent, la vaig posar en contacte amb la pell de la meva cara. Un cop més una potent llum em va

encegar i després estava de nou en aquell desolat paratge. No obstant això, alguna cosa semblava diferent. Els meus passos eren més ràpids que en l'ocasió anterior, aquella estranya llum verda era més intensa i, al meu pit, sentia el meu cor bategar amb més força. Era com si tingués la impressió d'estar més a prop. D'on? Encara no ho sabia.

Esperonant el meu pobre esperit aventurer vaig controlar l'atac de pànic que tornava a aflorar i em vaig contenir d'arrencar-me la màscara com havia fet el dia anterior. Gràcies a això vaig poder explorar aquell enigmàtic lloc. No sé durant quants passos vaig caminar intentant esbrinar cap a on anava o per què. Però, quan els meus nervis estaven a punt d'esclatar, vaig veure una cosa que va sosegar la meva ansietat. Hi havia més persones al meu voltant. Primer vaig veure el que semblava una dona a la meva esquerra, després un home a la dreta, un nen davant. Al cap de poca estona, les persones que podia distingir cap a l'infinit horitzó verd eren incomptables. Cap d'elles va fer gest d'interactuar amb mi, igual que jo, que vaig prosseguir el meu silenciós passeig cap al desconegut. Potser no parlés amb ells, però una cosa era més que evident: tots anàvem en la mateixa direcció.

Al principi no em vaig adonar, però quan vaig estar a l'altura de la dona que caminava a la meva esquerra vaig poder comprovar que el seu rostre romania ocult darrere d'una màscara. De la mateixa manera, l'home i el nen i tots els altres portaven una màscara. A simple vista es podia pensar que no eren iguals a la meva, tenien més o menys peces, estaven realitzades amb altres materials. No obstant això, alguna cosa en el meu interior em deia que totes aquelles màscares eren la mateixa. Hi havia alguna cosa en elles, en el seu aspecte, en la seva composició o en el seu estil, que em deia que es tractava de la mateixa màscara.

Vaig voler acostar-me a examinar la d'algun dels meus estranys companys de viatge, però en intentar-ho les meves cames es van negar a apropar-me a ells. Per molt que vaig provar a canviar el rumb, els meus peus seguien el mateix ritme que havia portat fins llavors. Per un segon el pànic i una estranya sensació d'angoixa va envair el meu cos, però vaig saber controlar-me, el meu ofici d'investigador es va imposar a la meva naturalesa covard.

Abans de poder planejar el meu següent pas, per fi vaig contemplar el meu destí i el de les desenes de persones que caminaven al meu costat. En meitat d'aquell erm desert impregnat en llum verda hi havia una colossal muntanya que creixia a cada pas que donava. De seguida vaig poder veure que aquella misteriosa llum procedia de la seva base. Dut per

un impuls que no recordava des dels meus anys de juvenesa, les meves cames —si podia anomenar-les així tenint en compte que no les controlava— van començar a donar grans gambades fins posar-se a córrer.

A aquest ritme, en poca estona em vaig situar a la base de la muntanya, i vaig poder distingir el lloc exacte d'on procedia la llum: una construcció que semblava ser un antic temple grecoromà. Vuit grandioses columnes estriades amb capitells d'estil jònic i disposades en dues files de quatre sostenien un fris i una coberta sobre elles. La mida d'aquesta construcció era titànica. He de reconèixer que en la meua vida havia imaginat un temple de les dimensions d'aquest. Quan vaig estar prou a prop com per a distingir amb més detall aquella misteriosa construcció vaig poder comprovar que si bé semblava un temple grec, no ho era en absolut. Les escenes que decoraven el fris i el timpà de la coberta, no eren, per a res, similars al Partenó. Aquells baix relleus mostraven escenes completament desconegudes per a mi, i absolutament indescriptibles. Però el que més va captar l'atenció va ser la figura que presidia el timpà. Al centre d'aquell espai, esculpida a la pedra del temple, hi havia una enorme criatura, del que l'embotornat cos de drac humanitzat estava coronat per un gegantesc cap amb forma de pop.

Al llarg de la meua extensa carrera com a professor he vist descrites multitud de curioses i estranyes criatures mitològiques, però la visió de cap d'elles podia arribar a comparar-se a aquella imatge que, en aquest instant, semblava observar-me des de la part superior de l'entrada del temple.

Va ser llavors, quan em vaig adonar que ja estava just a sota la columnata d'entrada. Un instint de supervivència insuportable em va obligar a arrencar-me la màscara, com si m'alertés per no entrar en aquella estranya construcció. Un instant després tornava a estar assegut al meu escriptori amb la màscara a les mans.

A diferència de la primera vegada, en aquesta ocasió els meus sentiments eren uns altres.

Després d'allò, vaig intentar tornar als meus quefers diaris però, durant tot el dia no vaig poder deixar de pensar en la màscara i en el misteriós món que amagava. El meu subconscient em deia que evités aquell objecte, així que vaig procurar mantenir-me allunyat del meu despatx fins que es va fer de nit i va ser l'hora de tornar a casa. La següent nit, tot i que tampoc vaig poder dormir, no va ser per passar-la entre malsons, sinó aquesta vegada va ser perquè sabia que a l'altre

costat de la màscara hi havia alguna cosa. Una cosa que hi era, esperant-me perquè jo ho descobrís. En la meva ment s'havien quedat gravades les imatges viscudes al posar-me la màscara. L'erm, la muntanya, el temple, les escenes del fris, aquella grotesca criatura que em mirava des de dalt. Imagina't quin descobriment! No obstant això, hi havia una infinitat de preguntes que em corroïen per dins: De què es tractava? On es troba aquest meravellós i enigmàtic lloc? Qui són aquestes persones que es dirigeixen cap al temple? Per què aquesta màscara posseeix aquesta magnífica qualitat? Em vaig plantejar moltes teories durant les llargues hores d'insomni, mentre pensava amb anhel a tornar a posar-me la màscara: Què era aquell lloc que havia visitat ja dues vegades? Un món nou? Un univers paral·lel? Una desconeguda dimensió? No ho sé, però sens dubte, quan hi hagi investigat una mica més, serà una cosa grandiosa.»

En Martin no entenia res, de què parlava el seu oncle? Al seu despatx no hi havia res semblant a la màscara que descrivia. I, tot i respectar i estimar molt al seu oncle, era impossible que una simple màscara antiga com la que descrivia pogués tenir aquestes qualitats. Havia perdut el cap l'oncle? Patia alguna malaltia que no ell no coneixia? No ho sabia. No obstant això, pel que li havien contat, quan el va trobar un altre dels seus ajudants estava assegut davant del seu escriptori, amb el cap tirat cap enrere i les mans recolzades sobre la seva falda, amb els palmells cap amunt. L'única cosa fora del normal era una vella capseta xinesa oberta sobre l'escriptori, que contenia unes gases molt fines.

La tercera caravel·la

A les 7 de la vesprada, just quan el vell rellotge de la facultat feia repicar les campanes indicant que era l'hora punta, l'última de les quatre persones citades pel professor Mark Shepherd va entrar al seu despatx al departament d'història Naval de la Universitat de Miskatonic. El nouvingut era el jove professor Shadecraft, que recentment havia substituït al seu difunt oncle en el departament de mitologia. Asseguts al voltant d'una menuda taula rodona, esperant que Shadecraft ocupés el seu lloc, hi havia la bella doctora Towers, especialista en història de la baixa edat mitjana; al seu costat el professor Vasilikov, tota una eminència en el camp del folklore europeu; i al seu costat, el millor amic d'en Shepherd, el doctor Martínez, professor del departament d'Història Militar, però fervent amant de la mar, del misteri i de tot el que el seu amic volgués explicar-li.

Davant de cada un d'ells hi havia un plec de papers. Un grapat de fulls escrits a ordinador sense posar la menor atenció a la forma.

—Molt bé, Mark, ¿per què ens has reunit aquí? —va preguntar en Martínez.

—I a aquestes hores? —va concloure en Vasilikov, en part molest i en part intrigat.

—He d'explicar-vos el que he descobert en el meu recent viatge a Sevilla.

Els altres quatre el van mirar expectants.

—Normalment, la vida d'un historiador tendeix a ser avorrida —va començar a dir en Shepherd—. Poques vegades es descobreix alguna cosa nova...

—Això no és cert i ho saps —el va interrompre la Towers mostrant el més agradable dels seus somriures.

—Bé, pot ser que un descobreixi alguna cosa, però que només sembli trepidant per a ell, sent absolutament tediós per a la resta dels mortals —va admetre en Shepherd—. ¡Mortals! Una paraula que ara, després del que a continuació explicaré, quedarà posada en dubte.

—No et segueixo, Mark —va dir enMartínez.

En Shepherd el va observar durant uns segons. Sabia que el que li explicaria a continuació el fascinaria, estava posant-se massa melodramàtic, però a cas un moment com aquell no ho requeria?

—¿Realment ho som... de mortals? —va prosseguir—. O hi ha alguna cosa que ens permet la tan desitjada immortalitat? Que no joventut eterna.

Els altres quatre van somriure.

En Shadecraft, que romania callat des que havia entrat per la porta, no havia deixat de fullejar els folis escrits que tenia al davant.

—No pretendràs dir-me que el que hi ha aquí escrit, és cert —va deixar anar de sobte el jove.

En sentir allò, en Martínez, la Towers i en Vasilikov no van dubtar a començar a llegir a corre-cuita aquells estranys fulls.

—Mai us heu preguntat per què la gent confon la Santa Maria, que era una nau, amb una caravel·la, anunciant que Colom va descobrir Amèrica amb tres caravel·les i no amb dos? —els va proposar en Shepherd.

—Què vols dir? —va preguntar en Vasilikov.

—Abans que digueu res, us agrairia que us llegíssiu detingudament el que teniu davant vosaltres, i en el que en Shadecraft ja us porta avantatge.

Mentre en Shepherd tornava darrere del seu escriptori buscant alguna cosa, els altres, reconvertits en alumnes per una nit, van començar a devorar paraula rere paraula:

«Estas son las correcciones, o borriones, que se hicieron del diario del primer viaje a las Indias que hizo el Almirante don Cristóbal Colón.

Viernes, 7 de septiembre

Todo el viernes y el sábado, hasta tres horas de noche, estuvo en calma [el viaje. No en cambio los marineros de La Isabela, la cuarta nave que partiera de la Gomera. Parece que algo les ha sobresaltado en demasía, ya que desde aquí oyese gritos y alaridos y berreos].

Sábado, 8 de septiembre

Tres horas de noche sábado [el almirante trasladose a la tercera carabela para que su capitán le explicase qué mal podía provocar tan desconsolados desvaríos de los hombres que tripulaban su nave. Jacomel

Rico, que así llamábase questo capitán, le contó que una desconocida enfermedad estaba propagándose entre sus hombres, provocándoles fuertes dolores y convulsiones incontrolables y sendos berridos que habían disturbado la paz marina. Preocupándose por su hombres, el Almirante a pedido ver a los enfermos, pero arrepintiéndose de inmediato al ver tan horrendo espectáculo. Tres hombres de bien estaban atados con correas de cuero a los camastros, para evitar que sacudieran a cualquiera que acercárseles demasiado. Tenían las pieles enrojecidas y macilentas a la vez, como si algún carnicero les hubiera desollado vivos. Sus bocas estaban cubiertas de una espesa espuma, que desperdigaban por doquier, al intentar hincar los dientes a cualquier cosa que pudiera acercarse a ellos. Horrorizado y perturbado, el Almirante ha decretado que la cuarta nave de la expedición conservase una estricta cuarenta, siendo él el último en salir de tan pestilente nave.] *Comenzó a ventear Nordeste, y tomó su vía y camino al Oeste. Tuvo mucha mar por proa, que le estorbaba el camino; y andaría aquel día nueve leguas con su noche.*

Domingo, 9 de septiembre

Anduvo aquel día diecinueve leguas, y acordó contar menos de las que andaba, porque si el viaje fuese luengo [La Isabela tuviera tiempo para recuperarse del extraño mal que la estaba sucumbiendo. Para evitar que] no se espantase y desmayase la gente En la noche anduvo ciento veinte millas; a diez millas por hora, que son treinta leguas. [Pareciese que la enfermedad se había apoderado de la mayoría de los hombres de La Isabela; no solamente por los mensajes que Jacomel Rico hacia llegar sobre su estado, sino también porque] los marineros gobernaban mal, decayendo sobre la cuarta del Nordeste, y aun a la media partida: sobre lo cual les riñó el Almirante muchas veces, [retrasándose de tal modo que durante horas perdiélos de vista.]

Lunes, 10 de septiembre

En aquel día con su noche anduvo sesenta leguas, a diez millas por hora veintiuno, que son dos leguas y media; pero [La Isabela] no contaba sino cuarenta y ocho leguas, [según informase el maestre Jacomel Rico, la mayoría de los marineros de dicha nave habíanse infectado de tal misteriosa disentería, habiendo más enfermos que sanos. El capitán temía que no tardara en apoderarse del resto, incluido él mismo, desta enfermedad, llevando a mal puerto la expedición que había partido de Palos. El Almirante,] porque no se asombrase la gente si el viaje fuese

largo [anunció la extraña enfermedad que afectaba a sus compañeros de la otra nave, si bien los rumores tiempo hacía que corrían entre los marineros. Avisó si alguien sufría los mismos males, lo dijera de inmediato, para evitar que fuera a peores.]

Martes, 11 de septiembre

[Cinco horas de la noche deste día, los gritos y lamentos y alaridos de sufrimiento y horror propagase por el silencio nocturno. Las pocas luces que de noche pudiese observase en La Isabela fueron apagándose una a una. Tras aquello no hubo más mensajes por parte de maese Rico.] *Aquel día navegaron a su vía, que era el Oeste, y anduvieron veinte leguas más, y vieron un gran trozo de mástil de nao, de ciento y veinte toneles, [pero supieron que el origen era la desgraciada La Isabela,] y no lo pudieron tomar.* [Todas las horas que luz de día fueron empleadas en buscar el paradero de la cuarta nave que partiera de Palos, pero la fortuna no les fue propicia.] *La noche anduvieron cerca de veinte leguas, y contó no más de dieciséis por la causa dicha.*

Miércoles, 12 de septiembre

Aquel día, yendo su vía, [no se perdió la esperanza de reencontrar más restos de La Isabela. Hasta que entrada la noche, cuando cualquier esfuerzo era en vano, se acordó dejar atrás a la susodicha nave en pro del resto. El Almirante reveló lo que había visto en su pequeña estancia a bordo de la tercera carabela, horrorizando a los marineros que vieron como un padecimiento que había empezado con unos pocos, terminó con todos los que La Isabela se encontraban. Tras decir unas plegarias y unos rezos a la memoria de los desaparecidos, decidiose no volver a mencionar el incidente para evitar acrecentar el miedo y la desesperanza entre los hombres que marineaban a bordo de las tres naves supervivientes.] *Anduvieron en noche y día treinta y tres leguas, contando menos por la dicha causa.»*

—Això és... Això és... Això és increïble —va dir en Vasilikov rebuscant les paraules correctes.

—No és possible! —va etzibar la Towers en llegir l'última de les paraules del text. En Martínez i en Shadecraft van romandre callats. El primer sabia que en Shepherd tenia un as a la màniga. Mentre que el segon, després de conèixer el misteri després de la mort del seu oncle, va preferir no dir res.

—Aquí teniu els originals del que acabeu de llegir —va anunciar en Shepherd dipositant un munt de vells pergamins sobre el centre de la taula.

Els altres els van examinar amb ulls precisos i mans expertes, i cap va dubtar de la seva autenticitat.

—La veritat sigui dita, no esperava trobar-me amb tal descobriment —va explicar Shepherd assegut sobre el cantó del seu escriptori—. Encara que ara, en retrospectiva, hauria preferit no haver-ho fet.

—Per? Això és... Genial! —va exclamar en Martínez emocionat.

En Shepherd el va mirar amb suspicàcia abans de seguir parlant.

—Deixant de banda els dubtes que sorgiran en el món acadèmic, que em titllaran de mentider o d'inventar-me alguna cosa per convertir-me en una celebritat —al que els altres quatre assentiren—, el que em preocupa és saber que hi ha alguna cosa més.

—Alguna cosa més? Què vols dir? —va preguntar la Towers.

—Una amenaça. Una cosa que sembla que ens aguaita des de fa segles i del que no sabem absolutament res.

—No creus que es tracti d'una estranya malaltia, com afirma el text?

En Shepherd va moure el cap de dalt a baix sense dir res.

—No t'ofenguis —va començar a dir en Vasilikov—, però què vols que fem nosaltres? Què cacem bruixes, fantasmes o el que fos que acabés amb la tercera caravel·la?

—Dir-me que he de fer —va sentenciar Shepherd amb els ulls torbats per la por.

Els quatre es van dedicar sengles mirades de dubte i de por, quelcom obscur i desconegut s'encetava a les seues ments. Al llarg de la seva vida havien tingut dubtes, com qualsevol altra persona, però aquella era la primera vegada que no sabien què fer o què dir.

El preu d'un imperi

París, 2 de desembre de 1804

—¡Fuig! —li va etzibar al servent que gentilment li obria la porta—. No vull veure ningú.

Mentre el servent eixia amb pas accelerat del despatx del seu amo, aquest va tancar donant un cop de porta que va fer tremolar les altes parets d'aquell palau. Aquesta nit no estava d'humor per tractar amb amants fervents i, molt menys, amb criats excessivament servils. Ell era només un home.

Lentament, però amb pas ferm, es va dirigir al seu escriptori i es va deixar caure en aquella butaca que tan poques vegades feia servir. Clavà el colze dret al recolza-braços de la butaca i es va fregar el front amb tan sols el polze i l'índex. Tot i que aquell hauria de ser el dia més feliç de la seva vida, sabia que no podia celebrar-ho com la resta de la ciutat i de la nació ho estava fent en aquell precís instant. Si París i França sabessin que havia fet per pujar al tron, probablement deixarien de tractar-lo com a un déu vivent.

Va tancar els ulls intentant relaxar-se, però abans que la seva ment intentés buscar algun agradable record, com el dia que va conèixer a la seva esposa o l'agradable tacte de les mans de sa mare, va escoltar unes passes suaus.

—¡He dit que no vull que ningú em molesti! —va cridar—. Tinc molt en el que pensar —va afegir gairebé per al seu interior.

Tot i l'autoritat que li conferia el títol que aquell mateix dia li havia estat atorgat, va seguir escoltant com els passos s'apropaven més a ell. Enfurismat va obrir els ulls de bat a bat, amb l'esperança que la força de les seves pupil·les grises acoquinés a aquell que s'atrevia a pertorbar el descans de l'emperador. Però abans de poder articular paraula, la seva de per si blanca pell va prendre un to grisenc. La sang se li havia gelat.

—El meu benvolgut Napoleó —va dir amb un somriure la figura que tenia davant ell—, així tractes al teu benefactor més valuós.

En Napoleó no es va atrevir a respondre. Davant d'ell hi havia un home jove, de cabells castanys i elegantment vestit, fins i tot més elegant que Monsieur de Talleyrand; amb un vestit de tons verdosos, adornat per unes fulles de roure que serpentejaven i ressaltaven al voltant de les costures, els punys i els botons. Amb mitges blanques i sabates a conjunt del vestit, lluia un barret amb una enorme sivella daurada i amb les seves mans jugava amb un bastó. Napoleó no podia veure l'empunyadura, però en coneixia la forma de sobres.

—Hauries d'estar feliç i celebrar aquest triomf amb Josefina... — llavors es va aturar i amb un somriure sorneguer a la cara va acabar la frase—. O amb qualsevol dels teus amants.

En Napoleó, que havia recuperat el color, per fi es va atrevir a respondre.

—He fet tot el que em vas demanar —va dir mentre l'home ocupava un seient a l'altre costat de l'escriptori i sostenia el bastó posant la seva mà d'acurada manicura sobre l'empunyadura.

—Ja ho sé, ho sé —va respondre relaxat l'home-, però saps que el que avui he aconseguit per a tu té un preu.

En Napoleó es va aixecar plantant els seus punys sobre la fusta de l'escriptori, alhora que la seva cara enrogia de fúria.

—Ja vaig pagar el preu que em vas demanar fa sis mesos a Vincennes! —va cridar enfurismat.

—Et refereixes a l'Enghien? —va preguntar l'home sense prestar atenció a l'enuig de l'emperador—. Això només va servir per saber si tenies paraula o no.

—Què?! Vaig matar un home només perquè confiaves en mi.

—No et sorprenguis tant —va respondre l'home dirigint la seva mirada cap a en Napoleó—, molts han estat els homes que han mort en el teu nom o en nom dels teus rivals.

—Però això és la guerra, un cavaller mai mata un home a sang freda.

—No siguis tan llepafils, estimat Bonaparte, fa un any no vas dubtar a cridar-me.

En Napoleó, cansat pel pes de la vergonya i de la por, va tornar a seure a la seva butaca, deixant caure els seus braços sense força a banda i banda. Sense saber què fer o a qui recórrer, només va poder dirigir la seva mirada a l'únic ésser sobre la faç de la Terra que l'havia portat fins a dalt. Els ulls grisos d'en Napoleó, que havien perdut la llum de la seva joventut,

es van creuar amb els peculiars i verds ulls del seu interlocutor, la penetrant mirada que havia aconseguit ensorrar i alçar civilitzacions al llarg de la història. Havia de fer allò per ell, per la seua esposa, per l'Imperi i per França.

—Amb què vols que et pague? —va preguntar sense esma mentre deixava caure la seua mirada.

—Només et demane una cosa... la vida de la teua esposa.

En Napoleón només va poder aixecar una mirada de sorpresa, entreobrint la boca sense poder articular cap mot. Aquell home, si és que era un home, li va mostrar una vegada més el seu millor somriure, les seues dents perfectes podrien enganyar qualsevol, però per dins era pura maldat.

Durant uns instants, en Napoleón només va poder pensar en la seua esposa, com s'havia enamorat d'ella i fins on l'havia aixecat el seu matrimoni. No obstant, aquell home volia la seua vida a canvi d'un imperi. ¿Valia França la vida de la seua esposa? ¿La de qualsevol dona? ¿La de qualsevol ésser humà?

—No... No, puc —respongué dèbilment entre murmuris.

—Perdona, no t'escoltat bé. Què has dit? —va preguntar amb sorna l'home aixecant-se sobre el seu seient.

—Que no puc. No puc donar-te la vida de la meua esposa.

—Et negues a pagar el preu que val aquest imperi?

—Sí — va respondre amb un filet de veu.

—I t'atreveixes a retar-me? —pregunta altivament l'home mentre s'aixecava del seu seient i s'acostava a l'escriptori.

En Napoleó va dubtar uns segons. Com podia ser que, havent resultat victoriós de tantes batalles, ara un sol home l'aconguís atemorir, encara que tingués dubtes sobre la seua naturalesa? Finalment, feu acopi de tot el seu valor i va cridar.

—¡Sí!

L'home va apuntar a en Napoleó amb l'empunyadura del seu bastó, permetent-li veure l'horrorosa figura daurada que l'adornava. Era el cos embotat de quelcom que semblava un polp, però que no ho era, ja que també tenia braços... i urpes

—Potser no t'ho cregues —va dir amenaçant-lo amb una veu inusitada veu greu—, Però arribarà un dia on seràs derrotat i llavors lamentaràs no haver pagat el teu deute amb mi.

—Pues moriré com el que sóc, un soldat—afirmà en Napoleó valerós.

—Jo no he dit que vagis a morir —digué l'home mostrant-li un diabòlic i grotesc somriure—, seràs derrotat i confinat en l'infern a la terra. Sabent el que t'espera quan arribi la fi dels teus dies, sol, malalt i terroritzat, mentre contemples impotent com jo cobraré el meu deute.

La darrera síl·laba que l'home va pronunciar es va convertir en un riure malèfic que va retronar entre les parets del despatx del flamant emperador, alhora que una llum cagadora emanava de l'empunyadura del bastó i inundava tot el que els rodejava. En Napoleó no va poder mes que cloure fort els ulls i protegir-se la cara front aquella demostració de poder. Un instant després, mentre el malvat riure i la imatge d'aquell estrany ésser amb tentacles il·luminant-se rebotaven en la ment de l'emperador, Napoleó sentí com la llum s'havia apagat i el riure s'esvaïa. Terroritzat, va obrir els ulls i va contemplar el seu despatx buit, tan sols il·luminat per la pobre llum d'uns pocs ciris.

Per uns segons no va saber que pensar, podria ser que es tractés d'un somni o d'una al·lucinació. En altres ocasions en les que havia parlat amb aquell home, a pesar del seu aspecte peculiar, sempre havia paregut el més semblant a tractar amb algun dels seus ministres o ambaixadors. Però, en aquella ocasió havia sigut diferent; darrere aquella amable aparença hi havia quelcom més, quelcom aterradorament misteriós.

Fora o no veritat, havia de fer alguna cosa per evitar que la Josefina perdera la vida, no volia confiar en l'atzar. No volia... Abans de seguir maquinant, observà que en meitat del seu escriptori hi havia una cosa que abans no estava allí. Era una menuda targeta de cartró blanc amb quatre paraules pulcrament escrites amb tinta verda...

El deute està pagat

Amb el cor bategant amb força al seu pit, Napoleó va prendre la targeta i la va girar, veient que de l'altra banda hi havia estampada la imatge d'aquell ésser que, a partir d'aquell instant, quedaria gravada en la seua ment fins al final dels seus dies.

El búnquer

Normandia, matinada del 9 de juny de 1944

Quatre homes armats van sortir d'entre els arbres que formaven aquell petit bosc a les afores del poblet normand de Sainte-Mère-Église. Corrien al trot carregant seus fusells, abillats amb conjunts caquis i cascs de color verd rebotant sobre els seus caps. Eren els soldats rasos Martínez i McKenna, el soldat de primera Keshner i el sergent Nielsen, pertanyents al Tercer Batalló de la 82 Divisió Aerotransportada de l'Exèrcit dels Estats Units. Estaven allunyats de la seva unitat, però era per una bona raó, tenien una missió. Les fotos aèries, preses tot just unes hores abans, havien detectat un seguit de búnquers alemanys a la zona aliada, havien de ser neutralitzats abans que causaren qualsevol desgràcia i posessin en perill la major operació militar de la història. Així que diversos equips de soldats havien estat distribuïts per la zona per localitzar, examinar i destruir possibles reductes de soldats alemanys.

Després d'uns pocs minuts de carrera al descobert el grup de soldats va arribar a un enorme bloc de ciment armat. Amb un parell de gestos, en Nielsen va separar al grup en dos, amb la intenció d'envoltar el lloc i detectar possibles amenaces. No obstant això, les dues parelles es van trobar a l'altre extrem del búnquer sense cap novetat. Mentre el sergent establia una nova estratègia, els altres van poder comprovar que en aquell lloc regnava el silenci. El silenci més absolut que havien escoltat des que havien saltat sobre França tres dies abans.

—Si el búnquer estigués ple d'alemanys, no s'hauria d'escoltar alguna cosa? —va xiuxiuejar en McKenna, però cap dels altres li va respondre, simplement van afirmar en silenci igual de sorpresos que el jove soldat de Boston.

En Nielsen va fer un gest amb el cap i els quatre homes es van acostar seguint la paret fins la porta d'acer que hi havia uns pocs metres més enllà. Normalment, primer havien de llançar gas o granades a

l'interior per alguna de les espitlleres, perquè els alemanys sortissin. Però, just quan el sergent anava a ordenar a en Martínez que procedís com era habitual, es va fixar en que la porta estava entreoberta. Amb una mirada de sorpresa va guaitar als seus homes.

—Potser han mort en un atac... Però no hi ha hi ha marques d'atacs aeris pels voltants —EnMcKenna no podia guardar silenci, però era el mateix que pensaven tots.

Sense intentar controlar l'habitual verborrea del seu subaltern, En Nielsen es va acostar a la porta i amb un moviment suau però contundent la va obrir de bat a bat. Els quatre homes van apuntar els seus fusells cap a l'interior però davant seu només hi havia la foscor més profunda que mai havien vist. Ni tan sols la llum de la lluna penetrava aquella petita fortalesa de ciment.

Sorpresos però alleujats en no trobar resistència, els soldats van entrar al búnquer enfocant amb les seves llanternes les parets d'aquell tenebrós lloc. Com a líder de l'equip, en Nielsen tenia tots els sentits en alerta per detectar qualsevol amenaça. Tot just havien fet quatre passos i en Nielsen es va aturar i els seus tres companys van fer el mateix.

—Què passa sergent? —va xiuxiuejar en Keshner.

—Enfoqueu les llanternes cap a terra —va ordenar el sergent mentre ell feia el mateix.

Havien notat que el sòl estava banyat, però aquell era un lloc de pluges habituals, així que no hi havien prestat atenció. Llavors en Martínez va ofegar un crit en veure que el que estaven trepitjant era sang.

No van tenir temps de refer-se de la impressió d'estar trepitjant aquella fina catifa color robí que cobria el sòl, de seguida van descobrir d'on provenia tot allò. A l'entrada del búnquer hi havien dos soldats alemanys, o el que quedava d'ells. Sinó fos pels trossos d'uniforme, aquell garbuix de membres i carn picada no seria identificable.

—Però què cony ...? —va exclamar en McKenna.

—Cuida el teu llenguatge, soldat —el va advertir en Nielsen—. Però tens tota la raó, què deu haver passat?

Malgrat l'horror que havien trobat van seguir avançant cap a l'interior del búnquer, però aquesta vegada enfocaven cap a terra i tenien les seves armes a punt per disparar al més mínim moviment.

L'espectacle que van trobar a l'interior no era molt millor que el que havien deixat al passadís d'accés. Al seu voltant hi havia els cossos del que semblaven mitja dotzena d'homes, els seus membres estaven destrossats i escampats. Els pocs que conservaven certa aparença humana

tenien els estómacs rebentats, amb les seves entranyes llençades al seu voltant, i els colls destrossats i sagnant.

En Nielsen es va acostar a un dels que encara estava prou sencer.

—Sembla que algun animal els ha devorat.

—Està de broma, sergent? —va preguntar en Keshner—. A Normandia no hi ha animals tan perillosos per destrossar a tota una unitat d'alemanys.

En Nielsen no va respondre, però en Keshner tenia raó. En aquell lloc, a part dels cadàvers i una metralladora, només hi havia una porta. Els homes es van acostar i en Nielsen, amb dos dits, va empènyer la porta. En aquesta habitació, que semblava tenir les funcions de despatx de l'oficial, menjador i bany, la imatge no era molt més agradable. Sobre una taula que hi havia al centre de l'habitació, hi havia un home, els galons indicaven que era tinent, estirat sobre la seva esquena i amb les quatre extremitats penjant. Semblava que algú —o alguna cosa— li havia obert a mossegades el ventre i havia tret tot el que hi havia a dins. I per l'expressió d'horror que romania als ulls morts d'aquell home, ho havia fet mentre encara era viu.

El sergent es va fixar que a la mà dreta aquell alemany sostenia un paper ple de sang. Mentre que els seus homes tornaven a la part anterior del búnquer, ell es va acostar a l'oficial alemany i va agafar el paper que tenia entre els dits. El va desdoblar i es va disposar a llegir-lo.

—Keshner, tu saps alemany, no? —va preguntar en Nielsen en veure que no comprenia ni una sola paraula.

—Sí, sergent —va respondre abstret el soldat mentre contemplava obnubilat la carnisseria que l'envoltava.

—Doncs ja pots començar a llegir això —li va ordenar el sergent sortint d'aquell petit despatx i passant-li el paper que havia arrencat de les ensangonades mans de l'oficial alemany.

Sense dir absolutament res, en Keshner va allargar la mà i va prendre aquell paper llardós, li va donar un parell de voltes per col·locar-lo del dret i el va examinar amb compte.

—Què diu? —va preguntar nerviós en McKenna.

—Sembla que explica el que els va passar... —va respondre en Keshner sense alè.

—Doncs digues, que ha provocat tal desastre? —va preguntar en Nielsen.

En Keshner es va aclarir la gola i va començar a llegir les paraules que hi havia gargotejades en aquell full de paper.

«No he tingut més remei que tancar-me a l'oficina. Acabo de veure com els meus homes eren cruelment assassinats... O devorats, per unes estranyes criatures. Segurament jo correré la mateixa sort que ells, però he d'advertir a qui vulgui que pugui llegir això del perill que s'amaga aquí baix, sota terra.

Farà unes hores hem estat avisats per ràdio que els exèrcits aliats han començat una operació de desembarcament per reconquistar França, per la qual cosa de seguida hem començat a atalaiar el cel per detectar i enderrocar els avions de les forces enemigues. El que cap de nosaltres pensàvem és que, aquesta nit, el menor dels nostres problemes serien els americans.

Passades unes hores després de la mitjanit, hem sentit com el terra tremolava sota els nostres peus, cosa que semblava significar que les forces aèries d'americans i britànics estaven sobrevolant el lloc. Però en mirar al cel no hem vist res més que estrelles. No hi havia rastre de bombarders ni de qualsevol altre tipus d'avió. Tampoc s'escoltaven sons de motors a la llunyania. No obstant això, els tremolors no cessaven, al contrari s'anaven intensificant a mesura que passaven els minuts.

Tot d'una, en Hans ha caigut a terra i ha començat a cridar mentre alguna cosa l'agafava i el subjectava a terra. Pocs instants després ha deixat de cridar i la vida se li ha escapat de les mans. Tot just hem tingut temps de reaccionar que el que fos això ha començat a sortir del sòl, com si fossin talps. Unes estranyes criatures de pell blanquinosa, aspecte d'humà decrepit, ulls enrogits i boques de dents afilades han començat a atacar cadascun dels meus homes. Els mossegaven el coll, els arrencaven els braços i els devoraven les entranyes, mentre aquests no podien més que cridar de pànic i d'horror.

Sense dubtar-ho, els que no hem sigut atacats en un principi hem desenfundat les nostres armes i hem començat a disparar cap a aquestes criatures que sortien de sota terra a dotzenes, però no els feien cap efecte. Les bales els travessaven com si no estigueren allí, s'aturaven un segon a assimilar l'impacte, i després seguien atacant sense descans.

No estic orgullós d'haver abandonat als meus homes i haver volgut salvar la pell guarint-me en aquest petit cubicle. He de reconèixer que sóc un covard, però ni l'home més valent del món havera estat preparat per enfrontar aquest enemic impossible.»

—Aquí la lletra es torna molt difícil de llegir —va explicar en Keshner mentre el paper li tremolava entre les seves mans.

En Nielsen li va fer un gest perquè s'esforcés a desxifrar el text escrit, i el soldat va seguir llegint.

«Els crits dels meus homes han cessat... Probablement em quedin pocs minuts de vida, sé que en aquest lloc no estic segur. No sé si algú arribarà a llegir això. No sé si també se'l menjaran aquestes horribles criatures. Però si algú arriba a llegir-lo, si us plau... Destruïu aquest lloc!»

—La signatura és igual d'intel·ligible. Segurament va ser l'últim que va escriure abans que... —va concloure en Keshner.

Després que en Keshner pronunciés l'última paraula que hi havia gargotejada en aquell paper, cap d'ells va saber que pensar exactament. Si bé aquell relat podia explicar l'estrany estat dels cadàvers que els envoltaven, no podia ser possible que unes criatures sorgissin del sòl acabessin amb tota una unitat alemanya armada fins a les dents i després s'esvaïssin com si res.

—Anem, nois. Els «*kartofen*» faran qualsevol cosa per guanyar la guerra, com això... —va fer broma sense massa convicció en Martínez mentre assenyalava el paper que sostenia en Keshner a les mans.

Abans que algú respongués, els quatre van sentir com el terra començava a vibrar sota els seus peus, de la mateixa manera que havien imaginat en escoltar el relat d'aquell oficial alemany. Es van mirar amb l'esperança de trobar fortalesa en els ulls d'algun dels altres, però no va ser així. Tots estaven aterrits i semblava que tinguessin els peus clavats a terra.

—D'acord —es va atrevir a dir en Nielsen—. Llanceu totes les granades i ens anem.

Els quatre eren conscients que si allò que l'alemany havia descrit a la carta era cert, poc dany farien a aquest terrorífic enemic; però potser l'enterraria sota tones de ciment armat, que els impediria tornar a sortir a la superfície.

Els quatre van sortir veloços, van llançar les granades per les portes i les espitlleres i van començar a córrer sense mirar enrere. Només en Nielsen es va atrevir a mirar de reüll l'explosió que va esfondrar aquella fortalesa de ciment i metall, mentre doblava el full de paper amb cura a la butxaca de la seva guerrera.

Les flames de l'infern

Va tancar precipitadament la porta al seu darrere. No estava nerviós, però no volia que ningú ho interrompés. La seva cel·la, il·luminada per la lluent llum del migdia era molt més alegre del que a ell li semblava. Les llargues nits sense poder dormir li havien ensenyat a témer la foscor, i més des que havia descobert aquella cosa inconcebible. Una cosa que la percepció humana era impossible d'assimilar i comprendre...

Amb llargues gambades sobre el sòl enllosat va creuar els tot just tres metres de profunditat del seu dormitori, acostant-se a la finestra del fons. A l'exterior, com era habitual cada diumenge i els caps de setmana, centenars de turistes i d'infidels omplien les galeries i estrets carrers del monestir en el qual vivia. Aquell lloc de culte i reflexió s'havia convertit, amb el pas del temps, en una atracció turística més i en una font d'ingressos per als avariciosos dirigents del bisbat.

Impetuós, va córrer la cortina enfosquint el seu lloc de descans. No tolerava que els peus de tots aquells éssers impurs embrutessin el sagrat sòl del seu monestir. Encara que, què podia esperar-se si la corrupció de la fe arribava fins als propis monjos? Ell feia temps que s'havia apartat dels altres, no desitjava compartir la vida amb tots aquells homes que és cremarien a l'infern. Un infern que semblava estar més a prop... Per a tots.

Assegurant-se que la porta tenia el pestell passat, va aprofitar la poca llum de les espelmes, que feien tremolar les ombres, per seguir amb el seu estudi. Volia arribar al final del que s'havia revelat davant els seus ulls. Hi havia intentant apartar de la seva ment, deixar-ho perquè un altre fos el descobridor de tan nefand destí, però havia estat incapaç de resistir la temptació de tan incontenible atracció.

Va obrir el discret armari de fusta, el vernís del qual s'havia després pel pas dels anys, i va extreure un embalum embolicat en un tros de tela de cotó blanc. Des del moment que allò havia caigut a les seues mans i havia descobert el que contenia l'havia mantingut ocult, com si amb aquell

senzill gest pogués controlar el poder que s'amagava en aquell banal objecte.

Va dipositar el paquet sobre el seu catre i va començar a desembolicar-lo amb molt de compte. Després d'uns pocs moviments amb les seues esquinçades mans, davant ell va descobrir de nou l'objecte de la seva obsessió. El motiu pel qual no dormia durant les nits. Pel que es mantenia en dejú. Pel que havia detingut la seva vida i s'havia tancat en els seus propis pensaments i inquietuds. Un llibre. Un simple senzill volum d'un pam d'ample per dos d'alt, amb un gruix que no superava els quatre dits. Les cobertes eren de pell tosca i gastada, sense decoració alguna que pogués indicar el seu contingut. Al seu interior, diversos centenars de fulles apergaminades es clivellaven per l'ús i els milers de mans pels que devien haver passat.

El va obrir amb delicadesa, no hi havia marca pàgines, però sabia perfectament per on havia de separar les fulles per continuar amb la seva lectura. Va resseguir les línies escrites amb lletres d'estil medieval realitzades a mà, fins que va trobar el paràgraf en què s'havia detingut la nit anterior. Just abans que una por atroç li aguaités al pit i el forcés a apartar els ulls d'aquelles pàgines.

Sense pensar-s'ho dues vegades es va agenollar davant del seu llit, i com si aquest fos un faristol, es va proposar començar a llegir. Abans, de fer-ho però, un pensament va creuar la seva ment. Pesadament, com si el seu front estigués subjecte a les seves espatlles per un fort cilici, va aixecar el cap per contemplar amb temor la creu de fusta fosca que penjava sobre el seu llit. En un penitent llampec va agafar el tros de tela i va cobrir la creu per evitar que el seu Senyor el pogués observar mentre realitzava aquells actes pels quals s'avergonyia.

La temptació havia estat massa forta. Ell, que es considerava el millor exemple a seguir per a la resta de fidels i devots seguidors, a poc a poc estava cavant la seva tomba en els flamejants abismes de l'Infern. No obstant això, tot i la incontenible fascinació que havia sentit, no feia més que repetir-se que ho feia per lliurar a la Terra d'aquell mal. Encara que era innegable el plaer que sentia en abandonar-se a aquell misteriós credo.

Evitant dirigir la mirada cap a la creu coberta es va tornar a agenollar davant del seu improvisat altar. Expectant per tornar a viure aquelles estranyes sensacions, es va aclarir la gola i va començar a llegir entre murmuris les línies que hi havia a les pàgines de pergamí. Com si resés, un estrany però confortable càntic, va començar a sortir de la seva gola, ressonant lleu entre les quatre parets de la seva cel·la. Entre el tènue ressò i

la devoció de les seves paraules, li semblava que aquell salm era pronunciat per una altra persona. Per un altre ésser. Un ésser superior i més poderós que qualsevol mortal.

No podia deixar de pensar en el que vindria a continuació. En allò que no podia evitar esperar. Allò que l'havia obligat a seguir malgrat les seves creences. En anteriors ocasions, quan s'havia sumit en aquell profund i misteriós mantra, milers d'imatges se li havien presentat en la seva ment, gairebé com si hagués viatjat en el temps i en l'espai. Entre elles havia viscut una pluja de llum i energia, les gotes d'aigua transmetien alguna cosa més que humitat i frescor. Hi havia surat per damunt de boscos i mars, sentint la presència de tots els éssers vius del seu voltant. Arbres, ocells, peixos. Com si estigués compartint les seves vides per un instant. Tenia tots els sentits exposats i potenciats fins l'infinit, podia percebre olors, colors, tactes. Però tot allò s'havia aturat de cop quan havia percebut elements estranys en aquell tot equilibrat i harmeniós. Elements aliens que esquinçaven el teixit de la vida que l'envoltava, impeding-li respirar i fent-li experimentar un pànic atroç. Després d'allò la seva profunda meditació es va trencar retornant sobtadament a la realitat de la seva cel·la.

Al principi s'havia espantat, havia embolicat el llibre i ho havia ocultat en el fons del seu armari. Però després, mentre tenia els ulls clavats al sostre de la seva cambra, havia començat a tenir curiositat per saber que era allò que podia pertorbar d'aquella manera la natura. Era per això, que al matí següent, després de realitzar les seves obligacions amb aparent normalitat, perquè els seus companys no sospitessin res, havia tornat a la seva estança per seguir amb la seva enigmàtica exploració.

Aquí estava, sumit en la penombra, agenollat enfront d'aquell llibre, amb les mans entrelaçades sobre la seva falda i submergit, per complet, en les paraules d'aquelles antigues pàgines. Sense adonar-se'n, s'havia començat a gronxar cap endavant i cap enrere al ritme de les seves paraules, la cadència era impossible de deixar de seguir.

L'ambient es començava a viciar. En aquella cambra, gairebé tancada hermèticament, la seva olor corporal, juntament amb la calor de les espelmes, començaven a impregnar tota l'habitació d'un olor penetrant i desagradable.

Les petites flames de les espelmes van començar a dansar. No hi havia cap corrent d'aire, però semblava que el foc seguís també les paraules del monjo. En pronunciar-les havia tornat a volar sobre les aigües i els arbres, però en aquesta ocasió els seus sentits no es deixaven portar

per l'entorn, sinó que estaven obcecats a trobar aquells elements dispars. Aquells que tenien el poder de fer tremolar els mateixos fonaments de la Creació.

A través dels seus sentits podia percebre tota la verdor que l'envoltava. Però allò no li importava. Desitjava trobar el que fos que no fos verd. Allò que es convertia en una esquerda en la faç de la Terra cada vegada que ho percebia.

A poc a poc, petits centelleigs de vermell van anar parpellejant al seu voltant. Eren punts calents. Allò que buscava. Allò en el que estava obsessionat des de feia dies. En lloc d'apartar o deixar de recitar aquella pertorbadora oració, es va centrar en ells. Volia saber que eren, per què eren allà.

Quan va estar prou a prop, els seus macroscòpics sentits van començar a enviar-li tot tipus de senyals, convidant-lo primer, obligant-lo després, a allunyar-se. Diversos llampecs de dolor van recórrer el seu cos fent-li proferir un sonor crit. Durant un segon es va aturar. Va tancar amb força els ulls, contret sobre si mateix pel dolor que havia desaparegut de cop i volta.

—No tinc por. El Senyor és el meu pastor. Ell m'ajudarà —es va dir imprimint confiança en cadascuna de les seves paraules—. El Senyor és el meu pastor. Ell m'ajudarà. No tinc por.

Sense pensar-s'ho dues vegades, va reprendre la lectura i les punxades de dolor prompte el van obligar a esgarrapar-se al llit per poder mantenir-se en recte.

El que abans era verd cada vegada estava cobert per més vermell, fent que la natura que se li presentava en el teu esplendor cremés entre les flames que també incineraven els seus sentits.

Una cosa el va pertorbar. Havia vist alguna cosa i li van tornar els temors que havia tingut cada vegada que s'havia endinsat en les paraules d'aquell llibre. No va poder controlar-se més.

Tot d'una, al dolor se li va sumar un horrible calor, com si algú l'hagués posat en la foguera. La suor va començar a recobrir el seu cos, però la calor, que semblava néixer del seu interior, era cada vegada més intensa.

Aclaparat per la febre que li estava consumint es va treure l'hàbit, però al deixar-lo de banda va poder veure com unes petites flames cremaven una de les mànigues. Tot d'una, aquell dolor que s'havia acarnissat en tots els sentits que tenia, va passar només a notar-lo sobre la seua pell. Havia perdut el fil del que estava llegint, però ja no importava, ja

que en mirar-se el cos nu va poder comprovar com de tots els porus del seu cos sorgien minúscules flames que l'estaven rostint viu.

Sucumbint al dolor i la por, va cridar amb totes les seves forces i la seua veu es va escampar per les parets de tot el monestir. Instintivament va començar a colpejar-se per apagar aquell foc que cremava cada vegada amb més força mentre el color vermell brillava amb més intensitat a les seues pupil·les.

Espantat, es va aixecar i va obrir la finestra de bat a bat, però la reixa li impedia sortir a l'aire lliure. Va girar i va sortir de la seva cel·la mentre sentia com la seua pell crepitava sota les flames.

Esperant trobar ajuda va recórrer els passadissos del monestir buscant algun dels seus germans. Però en arribar a la part reservada per als monjos, els pocs que va trobar van córrer espantats en veure aquella bola de foc humana. L'única cosa que eren capaços de fer era senyar-se i caure de genolls mentre clamaven al senyor.

El dolor era cada vegada més insuportable i la por cada vegada més atroç. La seva ment ja no pensava amb claredat, no podia, estava fonent-se. Portat per un arravatament de bogeria va sortir a la part pública del monestir, va creuar el claustre mentre centenars de mirades atònites l'observaven. Fidels i turistes no podien més que espantar-se en veure un home nu i cremant sortir corrents de l'interior del temple.

L'única cosa que aconseguia donar-li petits indicis d'alleujament era l'aire que empètia de tant en tant les flames. Tot i això, a causa de la temperatura que el seu cos estava aconseguint, va sentir com els seus ulls es fonien dins les conques, impeding-li veure cap on el portava la seva desesperada carrera.

Va creuar la portalada d'entrada, va sortir a l'exterior del monestir i va córrer pels pocs metres de terrassa que hi havia davant seu, llançant-se, sense saber-ho, per sobre de la barana que separava els visitants d'una caiguda de més d'un centenar de metres.

En sentir que començava a caure al buit, no sabia si havia mort o no. El seu cos seguia cremant, els seus ulls no li dirien la distància que el separava de les roques del fons de la vall. Però no importava, la seva ment ja no li pertanyia. Abans d'impactar amb les punxegudes pedres, abans de perdre completament la consciència, una imatge va creuar el seu cervell. La mateixa que li havia fet perdre el control abans que el seu cos es cremés des de dins. La imatge d'un ésser immens, poderós, inevitable, el cap estava coronat per uns atterridors tentacles que es contornejaven diabòlicament.

L'origen del mal

A cada pas que donava sentia com els seus peus s'enfonsaven en la humida herba que cobria el sòl. La llum de la lluna feia que cadascun dels brins d'aquest mantell verd brillés amb un inusitat reflex fruit de la humitat acumulada.

Cada vegada que l'Ilya posava un peu rere l'altre en aquell sòl, procurava fer-ho amb molt de compte per evitar relliscar i delatar-se. Tot i la immillorable estampa que se li estava dibuixant enfront d'ell, no sabia exactament que estava fent allà. En aquesta església derruïda i abandonada en meitat del no-res, a prop de la ciutat d'Inverness.

Bé, en realitat, sí que ho sabia. Estava saciant la seva fam d'investigador i folklorista. Ja que tot i ser un ratolí de biblioteca, com tot estudiós dels mites que han perdurat durant segles, el que sempre havia volgut era presenciar-ne un, veure-ho amb els seus propis ulls, i no escoltar sempre la simple història que li explica un ancià prenent un cafè a la terrassa de qualsevol bar.

Era allà, el doctor Ilya Vasilikov, eminent expert en folklore europeu, interpretant el paper d'un valent aventurer.

«Això mateix, sóc un valent aventurer», es va dir dintre seu mentre seguia avançant amb cautela cap l'estrany destí que s'havia imposat.

Havia deixat el cotxe uns centenars de metres enrere, perquè ningú ni res pogués sentir-lo arribar, si és que eren certs els rumors que havia escoltat tot just unes hores abans. Davant d'ell es perfilava l'atrotinada silueta d'una església sense sostre. Les parets de pedra grisa culminaven de forma irregular, com si les peces de maçoneria s'haguessin després del més alt per crear aquest terrorífic perfil. A més del sostre, aquella capella havia perdut la paret de l'est i part de la de l'oest, fent que la façana es sostingués per si sola i perdés tota la seva utilitat com a entrada. Les finestres havien perdut les seves acolorides vidrieries, de les portes de fusta només quedaven algunes frontisses de metall negre, rovellat pel pas del temps. Aquell temple que al seu dia va ser llar d'un déu bondadós, ara

semblava tot el contrari. Si algú més hagués vist el mateix que l'Ilya, hagués pensant que aquell era el lloc de repòs d'un dimoni o d'alguna cosa encara pitjor.

A mesura que s'acostava, l'imponent grandària d'aquelles parets dessacralitzades acovardia l'escàs valor que habitava al cor de l'Ilya.

«Es pot saber que estàs fent, estimat Ilya?», es va preguntar, sabent que la resposta era igual de clara que d'insostenible per la lògica. Investigar.

Des que el sol s'havia posat i havia abandonat la seguretat del cotxe que li havien prestat, l'Ilya no havia deixat de preguntar-se el mateix i, cada vegada, la resposta era la mateixa, però, la posterior reacció del seu cos era diferent. Algunes vegades s'armava de valor confiant que en aquell lloc no trobaria més que vegetació i pedres velles. Mentre que d'altres, una sensació de pànic li naixia a l'interior del seu pit que el feia tremolar com les fulles seques en un torb. I aquesta vegada, tocava tremolar.

No obstant això, l'atac de pànic va ser més aviat breu. Una cosa el va distreure de la seva por, fent que un miler de preguntes tornessin a florir en la seva ment com bolets al bosc.

Una llum càlida, completament diferent a la llum freda i blavosa de la lluna, es movia a l'interior de la vella església. Era com si un centenar d'espelmes il·luminessin allò que no havia d'il·luminar-se.

El seu primer acte reflex va ser retrocedir, però aquell folklorista va fer el cor fort i va seguir avançant.

«No hauràs arribat fins aquí per fer-te enrere ara, veritat Ilya?», s'interrogava.

En part era cert, ja que des que havia escoltat la curiosa història d'aquella enigmàtica església no havia fet més que anhelar descobrir la veritat que hi havia amagada al darrere.

Tot havia començat aquell mateix matí, a la ciutat d'Inverness, a la cafeteria de la seva universitat. L'Ilya, sense deixar de pensar en el que s'havia parlat al despatx d'en Shepherd, va seguir amb la seva rutina que, en aquell moment, incloïa participar com a ponent en un congrés de mitologia i folklore que s'organitzava en aquella ciutat escocesa. Sempre caracteritzat per ser previngut i puntual, el professor Vasilikov havia arribat a la ciutat el dia abans de l'inici del congrés, per aprofitar i reunir-se amb alguns col·legues als quals feia anys que no veia. Era el que tenia estar tancat als Estats Units, que els amics que havia fet per mitja Europa s'havien quedat en el vell continent, de manera que els veia més aviat poc.

Un d'ells era el professor i expert en mitologia cèltica, Jason Mcyntire, amb el qual havia coincidit a Oxford quan tots dos eren joves estudiants. Per evitar que l'Ilya es perdés, en Mcyntire, que actuava com a amfitrió, el va citar a la cafeteria de la universitat. I va ser allà, on, poques hores després d'aterrar a les Illes Britàniques, en Vasilikov l'esperava donant, amb compte, petits glops d'una tassa de cafè de sospitosa qualitat.

—Ilya? —va preguntar una veu darrere seu, just abans que una mà es donés suport a la seva espatlla.

En Vasilikov es va girar i, davant seu, estava en Mcyntire, estava igual que sempre. Més gros, més calb i amb un bigoti més espès, però igual que sempre.

—Jason —va respondre l'Ilya aixecant-se i donant-li la mà amb força.

—Quant fa? —va preguntar en Mcyntire somrient amb les galtes enrogides-. ¿Sis, set anys?

—Deu, estimat Jason, deu anys han passat des de l'última vegada que ens vam asseure a la mateixa taula —va aclarir l'Ilya.

—Com passa el temps!.

Després de les efusives salutacions i preguntes de cordialitat, van esperar que la cambrera de la cafeteria li servís un te a Jason, per posar-se al dia com era degut.

—I què? Com et tracten a les colònies? —va preguntar amb sorna en Jason.

L'Ilya no va poder evitar somriure, aquesta era la típica broma de qualsevol anglès —britànic, escocès o gal·les—, que feia gràcia a tothom menys als americans.

—Millor del que un podria imaginar-se.

—Bé, t'han retingut allí durant molt de temps, alguna cosa haurà d'haver, no? —va preguntar en Mcyntire sense deixar de mostrar el seu bigotut somriure—. Alguna cosa extraordinària?

En escoltar aquella pregunta l'Ilya no va poder deixar de pensar en el que Shepherd els havia descobert a la privacitat del seu despatx, però va preferir no fer-ne partícip al seu amic escocès. No tant per que no confiés en ell, sinó per protegir-lo de la preocupació en la qual ell s'havia submergit.

—¿Extraordinari? Més aviat no —va respondre al final, i va afegir— : En tot cas, estrany, com dieu vosaltres, *weird*.

En Mcyntire va deixar anar una riallada, obligant a l'Ilya a compartir-la. Encara què sabia, amb certesa, que si l'escocès conegués la veritat no riuria d'aquesta manera.

—Bé, estimat Ilya, el nostre ofici té això, cada dia ens enfrontem a coses rares —va dir en Jason un cop va haver calmada seu riure—. Sense anar més lluny, en els últims mesos han sorgit tota una infinitat d'històries estranyíssimes i misterioses per aquí.

—Ah, sí? —va preguntar l'Ilya esperant quines noves llegendes li fessin oblidar aquelles que semblaven deixar de ser-ho.

—Sí, sí. I quines històries —va afirmar en Mcyntire sacsejant a mà—. Al principi vam creure que era alguna broma d'un grup de joves, fins i tot vam pensar que es tractava d'alguns dels nostres estudiants. No obstant això, a poc a poc, testimonis de tota mena ens van començar a explicar la mateixa història, amb les diferències típiques d'algú que ha vist alguna cosa que no pot comprendre.

L'Ilya va recolzar els colzes sobre la taula i la barbeta en els dits de la mà dreta.

—I puc preguntar de què es tracta? O és alguna cosa confidencial per al teu nou i reeixit llibre? —va preguntar en Vasilikov llançant-se on sabia que més li doldria al seu col·lega.

—Molt agut, Ilya, molt agut. Però lamento dir-te que els beneficis de l'últim encara em segueixen arribant, així que em puc permetre el luxe d'explicar-te el que sabem d'aquest cas —va respondre amb rapidesa en Jason.

L'Ilya es va recolzar al respall i va mostrar els palmells de les seves mans.

—Quan vulguis, estimat amic.

En Mcyntire va donar un glop de la seva tassa de te, es va aclarir la gola i va començar el seu relat:

—Pel que hem pogut saber, a partir de creuar els testimonis més fiables, en la vella església que hi ha al nord de la ciutat, abandonada fa segles, des de fa uns mesos es reuneix un grup de gent tots els dies de lluna plena per adorar algun tipus de déu pagà. N'hi ha que els descriuen com druides, altres satanistes ... Tot depèn dels ulls amb què se'ls s'observa —va explicar encongint-se d'espatlles abans de guardar silenci.

L'Ilya li va dedicar una tensa mirada:

—I ja està? —va preguntar una mica molest.

En Mcyntire el va observar amb atenció abans de mostrar una vegada més un somriure.

—Ah! Aquí tinc l'Ilya de sempre.

—Maleit siguis, Jason! No em gastis aquestes bromes —va replicar en Vasilikov—. Segur que és tot mentida!

—No, no —va contestar ràpidament l'escocès—, va de debò. Pel que hem esbrinat, un cop al mes es reuneix un grup d'estranyes en la vella església, i se senten càntics indesxifrables fins ben entrada la matinada.

—Ho heu investigat?

—Ho hem intentat. Les dues últimes llunes plenes un equip del meu grup d'investigació ha anat a veure el misteriós espectacle, però sempre que arriben només descobreixen l'església en silenci, sense ningú, i un munt d'espelmes foses a terra. Com si haguessin acabat el ritu o el que sigui que facin.

—Doncs vaja!.

—Sí, és com si sabessin que anem a investigar-los. Els únics que han pogut veure alguna cosa són aquells que han anat sols o s'han perdut. Una dona gran que, per motius que no ens ha explicat, volia resar a la vella capella, un borratxo que va haver d'aparcar el cotxe de camí a casa per evitar una desgràcia o una parella de joves que van buscar intimitat en el lloc menys apropiat.

—Sí que estan transitades aquestes velles ruïnes, no?

—Sembla que sí —va respondre en Jason—, sembla ser que sí.

Després d'allò ambdós van guardar silenci, després de la conversa cap dels dos tenia res més interessant a dir. Van aprofitar per acabar les seves begudes, contemplar una mica l'ambient estudiantil que regnava a la cafeteria de la universitat, i donar algun que altre sospir carregat de nostàlgia.

—Escolta, Jason, si no recordo malament, avui és lluna plena, cert?

L'escocès va assentir amb el cap.

—Vols anar a investigar? -va preguntar l'Ilya.

—Avui? Per molt que ens cridi l'atenció, el congrés ha de seguir endavant, així que no ens podem permetre el luxe d'anar-nos-en. Entre altres motius perquè som els organitzadors —va respondre en Mcyntire entre rialles.

—Hi ha alguna possibilitat que algú em porti al lloc? -va insistir l'Ilya.

En Mcyntire va obrir els ulls de bat a bat.

—No em diguis que ara t'interesses per aquests rumors, senyor academicista —va respondre amb sorna l'escocès.

—No, però, amb un equip de la meva universitat estem reunint casos estranys d'aquest estil, i m'agradaria provar sort —va mentir l'Ilya.

Per un segon va semblar que en Jason no creia ni una sola paraula del que el seu vell amic li estava explicant. No obstant això, al final, o el va creure o va acceptar la mentida que li estava intentant colar el rus.

—No et podem acompanyar. Tots els professors i investigadors estem massa ocupats amb les ponències. I els becaris... Bé, els becaris estan fins a dalt de feina amb la bogeria del congrés. —En Mcyntire va fer una pausa—. No obstant això, el que sí puc fer és prestar-te un cotxe, donar-te la direcció i recomanar-te que no vagis, ja que, amb total seguretat, serà una pèrdua de temps. No trobaràs res.

«Tant de bo hagués estat així», va pensar l'Ilya sense deixar d'avançar cap a la ensorrada església. Ara, hores després d'acomiar-se d'en Jason i prometre-li que si, per sort, veia alguna cosa els ho explicaria l'endemà amb pèls i senyals, en Vasilikov s'estava endinsant allà on no hauria d'haver-ho fet.

A cada pas que donava la llum de les espelmes es feia més intensa, així com començava a perfilar-un gran nombre de siluetes sobre ella. Per un segon, l'Ilya va recordar els teatrets d'ombres que havia vist en els seus viatges al sud-est asiàtic, però quan un càntic gutural va ressonar entre les poques parets que quedaven en peu d'aquella església va tornar a la realitat, encara que aquesta fos tan increïble.

A diferència del seu amic, ell sí que havia tingut sort i havia arribat en el moment just en què el ritu estava tenint lloc. Amb molta precaució per no ser descobert es va acostar de puntetes a un dels buits que hi havia al mur i que ara s'havia convertit en una entrada improvisada a l'antic temple. A poc a poc va accedir al seu interior.

Amb dues ràpides i silencioses gambades es va situar darrere d'una de les columnes que ja no servien per sostenir el sostre i va treure el seu cap el mínim que va poder per veure el que estava succeint.

Just al davant de l'altar hi havia una petita congregació, pot ser una trentena de persones abillades amb hàbits de gruixuda llana marró, amb els quals també es cobrien el cap, ocultant els seus trets. Tots estaven de peu mirant cap a l'altar i sacsejaven el cap d'endavant a enrere al ritme del càntic que ells mateixos entonaven. Si no hagués estat per que ho estava veient amb els seus propis ulls, l'Ilya hagués cregut que es tractava d'una pel·lícula amb tots els tòpics de les sectes.

A més, aquell gest clarament de pregària, anava dirigit cap a l'altar, cap a la figura que hi havia en ell i que s'alçava davant seu, observant com

la seva congregació resava o el que fos que estigués fent. L'Ilya no podia esbrinar-ho, per molt afany que posés, i encara que els gestos indicaven que estaven resant, en no comprendre el que deia el càntic li impedia poder interpretar de que es tractava. No obstant això, el somriure de satisfacció de l'atractiu jove de cabell castany que hi havia sobre l'altar, donava a entendre que ell sí que sabia que estaven fent.

Abans que pogués treure alguna conclusió profitosa, els càntics es van aturar de cop i tots els presents van alçar els caps cap al seu amfitrió. Aquest va aixecar els braços que portava embotits en una túnica de color verd iridescent, obrint-los com si volgués abraçar tot els presents. Brandia un bàcul de fusta que portava una figura d'or incrustada a l'empunyadura, la seua llum daurada brillava sobre el mantell estrellat del cel nocturn. La distància no li permetia a l'Ilya veure el que representava aquella figura, però del que sí que estava segur és que no es tractava de res que hi hagués en aquest món.

Sense que l'home hagués de dir res, els altres es van desprendre de les seves túniques mostrant els seus cossos nus. Hi havia homes i dones de totes les edats. Hi havia belles joves amb sinuoses corbes que es perfilaven sota la llum de la lluna i homes obesos amb més pèl en el cos que al cap. Però a ningú semblava importar-li el cos del qui tenia al costat, només observaven al jove que seguia mirant al cel, concretament, cap a la lluna.

Tot d'una, una estranya veu va emergir del terra de l'església. Al principi l'Ilya es va preguntar d'on procedia, però de seguida va comprendre que era el jove que havia començat a parlar amb una veu poc menys que estranya per a la seva complexió i edat. El folklorista va intentar esbrinar que estava dient, però utilitzava un llenguatge desconegut per a ell, això sumat a les vibracions que provocava a l'església impossibilitaven que l'Ilya pogués concentrar-se en res més que el poc que podia guaitar des del seu amagatall.

A mesura que les enigmàtiques paraules emanaven de la terra, el grup de persones que hi havia davant d'ell va començar a sacsejar-se de forma grotesca. A contornejar com si seguissin una misteriosa música que només ells podien escoltar. I, per a horror de l'Ilya, van començar a cridar com si fossin conscients del que venia a continuació.

Tot i la por que li recorria tot el cos, no podia deixar de mirar l'escena que estava tenint lloc davant seu. Totes aquelles persones, tan diferents entre si, van començar a mutar de la forma més horripilant i repulsiva que algú pogués imaginar. La pell va perdre el seu característic color per prendre un to blanquinós, gairebé com el de la llum de la lluna.

La carn dels seus membres, així com el greix, va començar a desprendre dels seus braços, del seu tors, de les seves cames, i de tot el seu cos, convertint-se en cendra a tocar a terra. Els seus cabells van volar com els pètals marcits d'una dent de lleó. Al final, després d'aquest repugnant espectacle, enfront de l'home només va quedar un grup de decrepits éssers amb ulls vermells, dents afilades i somriures assedegades.

L'Ilya va haver de contenir un sanglot d'angúnia, no esperava que la història del seu vell amic acabés convertint-se en aquell endimoniat espectacle. Ja havia vist prou. Havia d'abandonar aquell lloc, arribar a Inverness, fer com si no hagués passat res i tornar, com més aviat, a casa seva, a Arkham. Després ja veuria si li explicava el que acabava de veure a Shepherd i els altres.

Sense esperar a res més, Vasilikov va fer mitja volta i es va encaminar per sortir de l'església per on havia entrat, però en abandonar l'amagatall que havia utilitzat fins aleshores, va sentir com mig centenar d'ulls es clavaven en el seu clatell. Havia estat descobert? En un acte reflex va girar el seu cap per dirigir la que esperava que fos l'última mirada a l'altar i va topar amb que tots els presents a l'església l'estaven observant amb cara de pocs amics.

L'home de l'altar va etzibar una ordre en aquest estrany llenguatge que havia utilitzat fins aleshores i, com impulsats per una mà fantasmagòrica, aquells estranys éssers es van abalançar sobre l'Ilya, que només va poder fer dues coses, córrer com mai abans havia corregut i resar amb la esperança que un ésser superior veiés aquelles criatures abominables i li donés l'avantatge suficient per arribar al cotxe i deixar-los enrere.

No obstant això, les cames d'un ratolí de biblioteca no estan preparades per emprendre una carrera camp a través, o tal vegada sí?

La caixeta xinesa

El professor Mark Shepherd estava davant de la porta de l'apartament del seu col·lega, en Martin Shadecraft. Des que havia presentat els seus descobriments referents a la tercera caravel·la a un reduït grup de persones, unes setmanes enrere, tant ell com els seus companys s'havien submergit en una curiosa recerca de successos estranys que poguessin estar relacionats amb el que li havia passat a la nau desapareguda. En aquest mateix moment, sota el seu braç, portava una carpeta amb els respectius informes dels seus col·legues, des de l'enigmàtica història de l'avi del doctor Martínez, a l'estranya mort d'un monjo en un monestir espanyol, que estava investigant la doctora Towers. Tots havien aportat el seu granet de sorra. Tots, excepte en Shadecraft, del que cap d'ells tenia notícies des de feia dies.

En no respondre al telèfon, ni als missatges, ni als correus electrònics, en Shepherd havia decidit dirigir-se a casa seva, amb l'esperança de trobar-ho a ell o, com a mínim, alguna evidència del seu parador.

En Shadecraft vivia en uns apartaments, petits però còmodes, a prop de l'edifici de la Universitat de Miskatonic, en el mateix centre d'Arkham. En concret vivia al número tretze de la cinquena planta, just on es trobava Shepherd, que dubtava mentre examinava detingudament els daurats nombres que penjaven de la gruixuda porta de fusta.

No volia molestar a en Shadecraft, ho havia passat molt malament després de la mort del seu oncle i mentor i podia ser que s'ofengués si Shepherd es ficava en la seva intimitat. Però el que al principi havia estat una preocupació egoista per la investigació que tenien entre mans, ara s'havia convertit en un sentiment d'angoixa sincera per l'estat d'en Martin.

«Ho sento, Martin», es va dir dintre seu Shepherd mentre alçava els artells de la seva mà dreta per colpejar amb suavitat la polida superfície de fusta de la porta.

Després de fer-ho, en lloc de sentir l'esperada veu del seu company, l'únic que es va escoltar va ser el grinyolar de les frontisses metàl·liques que aguantaven la porta, mentre s'obria lànguidament impulsada pels seus cops de la mà del preocupat visitant.

En veure com la porta s'obria, el professor Shepherd es va quedar atònit amb els peus clavats a la part exterior de l'apartament. Per un segon es va témer el pitjor. Però després de la sorpresa inicial, Shepherd es va abalçar sobre la porta i, acabant-la d'obrir, va entrar a l'apartament d'en Shadecraft esperant no trobar-se amb el cos sense vida del seu col·lega. No sabia a quin sant havia pensat en allò, tot i la mala ratxa que havia sofert el jove professor de mitologia, mai no va mostrar motius per suïcidar-se; però, des que havia iniciat la seva peculiar recerca, tenia contínuament aquells mals presagis, que li feien sentir-se sempre pessimista.

L'apartament estava format per una sola i àmplia sala, en la que cuina, menjador i dormitori confonien els seus espais, deixant només el bany a l'altra banda d'una porta. En passar dins, en Shepherd es va aturar tan ràpid com havia entrat. Havia visitat només una vegada a en Shadecraft en aquell lloc, i sa casa estava impecablement ordenada, però ara semblava que algú hagués regirat tots els calaixos, prestatgeries i armaris. Des dels fogons de la cuina, al llit, passant per la taula del menjador, tot estava cobert per una infinitat de llibres oberts, quaderns escampats, fotocòpies subratllades amb marcador groc i papers plens d'abarrotades notes. Tot tirat de qualsevol manera.

—¿Shadecraft? ¿Martin?

Va ser tot el que es va atrevir a dir en veu alta en Shepherd, mentre procurava no trepitjar res que pogués tenir alguna importància. Amb molt de compte, el nouvingut es va encaminar cap a l'interior de l'apartament fitant tots els cantons, llevat que en Shadecraft s'hagués amagat sota una muntanya de llibres, no el veia enlloc. En Shepherd va poder comprovar que no estava darrere de l'illa de la cuina, ni a l'altre costat del llit, així que, si en Martin seguia allà, només podia estar en el bany.

Apartant amb els peus els llibres que s'interposaven al seu avanç, en Shepherd es va dirigir al bany i, sense pensar-s'ho dues vegades, va obrir la porta d'una empenta, fent que copegés amb la paret.

Després de l'estrepitós impacte, que va sorprendre fins al seu propi autor, aquest va poder escoltar uns seus grunyits que procedien de l'altre costat de la cortina de la banyera. Esperant trobar a en Shadecraft malferit o moribund, en Shepherd es va acostar a la banyera i, d'una tirada, va

apartar la tela plastificada per descobrir, alleujat, al professor Martin Shadecraft perfectament sa, encara que no en el millor dels seus moments.

En Shadecraft estava estirat a l'interior de la banyera, vestia una camisa blanca, uns calçotets bòxer estampats a quadres vermells i uns mitjons esportius amb unes ratlletes blaves i grogues. El lloc i l'aspecte del professor haguessin fet dubtar a qualsevol del motiu que l'havien portat a aquestes condicions, però, el que tenia entre els seus braços, ho explicava perfectament. Com si fos el peluix més estimat de la seva infància, en Shadecraft estava abraçant una ampolla, absolutament buida, de whiskey escocès, que aclaria, com a mínim, el seu deplorable aspecte.

Sense intentar despertar-lo abans en Shepherd va accionar l'aixeta de la dutxa, i una gran quantitat d'aigua freda es va precipitar sobre l'ebri Martin que no va poder evitar incorporar-se de cop, entre singlots de sorpresa i espant.

—Per tots els dimonis! —va exclamar amb veu pastosa.

—Bon dia, Shadecraft, per fi et trobo —va dir sense més en Shepherd.

—Mark? Però què...?

—T'espero al menjador —va interrompre en Shepherd sortint del bany en recerca d'un lloc on seure.

Mentre deixava rondinar en Shadecraft, en Shepherd va aconseguir alliberar de llibres i papers una cadira i es va asseure, just quan el so de l'aigua s'apagava i apareixia en escena el remullat Shadecraft.

—Es pot saber on t'has ficat els últims dies? Tots estàvem molt preocupats tement que t'hagués succeït alguna cosa —va preguntar en Shepherd.

En Shadecraft no va contestar, només li va dedicar una penetrant mirada d'odi mentre buscava una tovallola per assecar-se.

En Shepherd no va voler insistir i es va quedar en silenci, veient com el seu col·lega sacsejava l'esponjosa tela d'una tovallola marró sobre el seu cap, per després enrotllar-la sobre les seves espatlles.

—He estat ocupat —va dir en Shadecraft amb veu molesta.

—Mira Martin, t'entenc, la mort del teu oncle t'ha afectat, a tots ens va afectar i això que només érem col·legues. Però has de seguir endavant, no pots ofegar les teves penes en alcohol —va afirmar en Shepherd.

—No ho entens, Mark, això va més enllà del meu oncle.

—¿Agafar una melopea de campionat i barallar-se contra el teu apartament va més enllà del teu oncle?

—Jo no m'he barallat amb el meu apartament —va contestar estranyat en Martin, admetent alhora la borratxera.

—I tot això? —va dir en Shepherd estenent els seus braços intentant abastar el desordre que regnava en aquell lloc.

—Estic investigant sobre el que ens vas demanar... Successos estranys i aquestes coses —va aclarir en Shadecraft.

—En aquest cas, si us plau, il·lustra'm, a veure si jo també tinc motius per agafar una bona mona —va insistir el visitant.

En Shadecraft va esbossar un lleu somriure, va buidar una altra de les cadires del menjador i es va asseure davant d'en Shepherd.

—Com suposo que sabràs, segons els metges, el meu oncle va morir d'un sobtat atac de cor. No obstant això, jo poso en dubte aquest diagnòstic, ja que, com et vaig mostrar fa unes setmanes, va deixar per a mi un curiós correu electrònic en què parlava d'una màscara que ha desaparegut.

En Shepherd va assentir, coneixia la història de la màscara i el temple submarí.

—Doncs bé, confiant plenament en les paraules del meu oncle, i seguint la teva recomanació de cercar estranys successos, vaig decidir investigar la seva misteriosa mort —va dir mentre rebuscava entre els papers que hi havia sobre la taula, fins a trobar un plec que hi havia dins d'una carpeta rosada—. Al principi, a part del correu i la capseta xinesa, no tenia absolutament res. Vaig començar per documentar-me pel que fa als elements que el meu oncle descrivia en el seu missatge: la màscara, el temple al peu de la muntanya i la figura que apareixia en el timpà d'aquest. Traient profit als estudis de dibuix que em va obligar a seguir ma mare, vaig realitzar aquests esbossos d'ells —va explicar mostrant a en Shepherd diversos dibuixos. Havia llegit el correu del difunt Oliver Shadecraft les suficients vegades per reconèixer en el dibuix del seu nebot la desapareguda màscara, el temple grec submergit i la criatura que el decorava. Mentre en Shepherd examinava aquells excel·lents dibuixos, en els quals semblava poder tocar els elements dibuixats, en Shadecraft va prosseguir amb el seu discurs—: No obstant això, els escassos detalls que donava el meu oncle d'ells feien d'aquest un camí sense sortida. Tot i la descripció de la màscara, les poques referències pel que fa als símbols que hi havia en ella fan impossible aclarir d'on podia procedir o quin significat podia tenir. El mateix succeeix amb el temple. Sí, d'acord, es tracta d'un temple d'inspiració grega, però si és així, per què la seva decoració no ho és també? Simplement, és impossible saber-ho. Sense anar més lluny, tot i

els anys dedicats a la mitologia, el meu oncle no feia una referència clara a la criatura que regnava sobre la decoració del temple, si ell l'hagués reconegut, no hagués fet aquesta descripció tan vaga. A més, ara, sense poder veure amb els meus propis ulls, no puc més que suposar el seu aspecte, però, i això ja t'ho dic ara, no s'assembla a res que hagi vist en la meua vida.

—Llavors, què punyetes has estat investigant? —va preguntar en Shepherd deixant els dibuixos sobre la taula, juntament amb un parell de còpies del correu de l'oncle d'en Shadecraft, i una infinitat de fulles en les que hi havia anotades totes les criatures de les que podria tractar la que descrivia el seu oncle.

—Al veure que per aquesta via no podia seguir, ja que mai avançaria, vaig recordar un element que el meu oncle descrivia prou bé i que, per la meua sort, no hi havia desaparegut com la màscara.

—La caixeta xinesa?

—Exacte, la caixeta xinesa. Podia ser que aquesta estranya màscara s'hagués perdut per sempre, però la caixeta havia de seguir aquí. A més, la caixeta havia arribat a les mans del meu oncle a partir d'un enviament d'objectes per al museu del que era conservador, de manera que algú l'havia d'haver posseït abans, algú què, a diferència del meu desafortunat oncle, seguia amb vida.

En sentir allò, Shepherd no va poder evitar somriure emocionat i expectant.

—Després de recuperar la caixeta de mans de la policia, que l'havia recollit com a prova, al·legant que era una peça del museu i que, si el meu oncle havia mort d'un infart, no hi havia motius perquè ells conservessin aquell objecte, em vaig posar a rebuscar en tots els papers que hi havia al despatx del meu oncle, fins que vaig trobar això.

Sense afegir res més, en Shadecraft li va mostrar un full de paper a en Shepherd, era el comprovant d'un enviament, en el qual si bé no s'especificava si la caixeta anava al seu interior, corresponia al paquet que l'Oliver Shadecraft afirmava haver rebut dos dies abans de la seva misteriosa mort.

—Veus d'on prové? —va preguntar en Martin.

En Shepherd va dubtar uns instants, fins que va trobar la informació que li demanava.

—Vietnam.

—Exacte, així que vaig fer el que tot bon investigador hagués fet, seguir la pista.

—Viajant fins a Vietnam?

—En concret a Hoi An —va aclarir en Martin—. Pel que vaig poder descobrir de l'empresa de transport, el paquet, adquirit gairebé a cegues per la comissió del museu, provenia d'un vell antiquari instal·lat en aquesta petita ciutat del Mar de la Xina.

En Shepherd va observar al seu interlocutor, esperant que seguís amb la seva narració.

—Després de donar mil voltes als estrets carrers de la ciutat, abarrotats de botigues d'antiguitats, tallers d'artesanía i turistes, vaig aconseguir donar amb la botiga en qüestió. Era un lloc petit, gairebé discret, en el qual pocs fixarien la seva vista sinó ho estiguessin buscant. El cartell amb el nom estava extremadament gastat, els vidres, després d'anys de pols acumulada, eren opacs i el seu interior estava tan fosc com la més negra de les nits. En creuar la porta, el so d'unes campanetes em va precedir, i de seguida va aparèixer un senyor gran de trets asiàtics. Lluïa un pobre bigoti canós sobre una dentadura atrotinada i groguenca. Em va dir alguna cosa en vietnamita que no vaig poder comprendre, així que vaig començar a parlar en anglès, preguntant si podia respondre'm i fent-li algunes preguntes sobre un objecte. Ell amable i servicialment, em va respondre: «Per descomptat, estimat estranger». Sense més, vaig treure la caixeta de la meva bossa i se la vaig mostrar. En veure-la va obrir els ulls com plats i es va posar rígid, havia reconegut l'objecte. «Endugueu-vos aquest objecte maleït de la meva botiga, no sabeu quin mal habita al seu interior?», Em va dir irat. Ràpidament vaig obrir la caixa i li vaig mostrar el seu interior buit. «Vull entendre el mal que havia al seu interior i que es va endur al meu oncle», li vaig respondre. En veure-la buida, l'home es va relaxar una mica i va tornar a mostrar-me el seu groguenc somriure. «Vull saber per què va morir el meu oncle, vostè podria explicar-me què hi havia aquí?», vaig insistir. L'home, sense deixar de somriure i amb cert aire d'alleujament, em va respondre: «Ho lamento, però no sóc més que un humil antiquari. Només compro i venc coses, moltes d'elles no les comprenc». Semblava que l'home havia donat amb la resposta perfecta per desfer-se de mi, però, just quan estava a punt de donar-me per vençut, se'm va acudir una idea. «En aquest cas, a qui li va comprar aquesta capseta?», vaig preguntar. En sentir aquelles paraules l'home va empassar saliva i va respondre entre titubejos: «A un home gran, fa molts anys, ha d'haver mort». «Sento insistir, però on podria trobar aquest home, si fos viu?». Vaig poder comprovar com la ment d'aquell hàbil negociador funcionava a ple rendiment, intentant decidir quines serien les seves

properes paraules. Però, després d'uns segons de titubeig va prendre un trosset de paper de sobre del taulell i, amb un llapis, va apuntar una adreça i me la va lliurar. —En Shadecraft li va mostrar a Shepherd el paperet amb una adreça apuntada en caràcters meitat asiàtics i meitat llatins—. «Ara, si us plau, abandoni la meua botiga per no tornar mai», em va dir sense perdre aquest to de falsa amabilitat pròpia dels venedors d'antigalles. Li vaig fer cas i vaig partir.

En Shepherd es va tirar enrere mentre llançava un sospir a l'aire, el relat d'en Shadecraft estava sent poc menys que emocionant.

—I després? —va preguntar en Shepherd al seu amfitrió esperant saber el final de tan curiosa investigació.

En sentir la pregunta, en Shadecraft no va poder evitar baixar el cap amb una expressió de lament a la cara. Semblava com si el trepidant relat tingués un final abrupte i desesperançador.

—Vaig fer el que em semblava lògic, vaig buscar un taxi i li vaig donar la nota, i en pocs minuts estava davant d'una vella casa a les afores de la ciutat en la qual el temps semblava haver fet més estralls que a la resta. Tenia la teulada inclinada, les parets negres de brutícia i tots els elements propis dels edificis antics del sud-est asiàtic trencats o esquerdats. Un mur de pedra circumdava el terreny i una porta de metall laboriosament decorada feia d'entrada. En no veure ningú a l'exterior i cap timbre prop de la porta, la vaig empènyer amb compte i vaig entrar a la propietat. El jardí estava igual o més abandonat que la casa, només en el caminet de graveta pel qual m'acostava a casa estava lliure de males herbes, la resta era gairebé una jungla. A cada pas, les pedretes cruixien sota els meus peus anunciant la meua arribada, per això no em va sorprendre que una dona gran amb els cabells recollits en un fosc monyo, irrompés des de l'interior de la casa proferint el que em van semblar insults. Vaig intentar explicar la meua situació d'alguna manera, però va ser impossible. Aquella dona semblava tenir-me-la jurada sense motiu aparent. Mogut per un impuls li vaig mostrar la caixeta xinesa i una expressió de terror va sorgir a la cara de la dona. Em vaig acostar a poc a poc i vaig obrir la caixa per mostrar-li l'interior buit. En veure-ho, la dona em va interrogar amb la mirada i només vaig poder dir: «Necessito saber, el meu oncle ha mort per aquesta capseta». Per un moment vaig témer que la dona no m'entengués, però no va ser així. Amb una expressió comprensiva, em va demanar que l'acompanyés a l'interior de la casa.

»Un cop dins vaig poder comprovar que la foscor de les parets exteriors també s'havia traslladat a l'interior, a més, l'absència absoluta de

llum va fer que les meves cames tremolessin, tement que aquella dona pogués acabar amb mi en qualsevol moment. Però en el seu lloc, va posar la seva mà sobre la meua espatlla com si s'apiadés de mi, i em va conduir pels foscos passadissos fins a l'única sala il·luminada per l'oscil·lant llum d'unes espelmes. Allí vaig comprovar que no estàvem sols. En aquella petita habitació amb terres de fusta, hi havia un home que, pel seu aspecte, havia de tenir més de cent anys. Tenia la pell solcada per milers d'arrugues, la boca mancada de dents i el poc pèl que encara penjava del seu cap era més blanc que el paper. Tot i el silenci que regnava en aquell lloc l'home va semblar no adonar-se'n que algú estava al seu costat, romanent tan quiet que es podia confondre amb una estàtua. La dona es va agenollar al seu costat i el va abraçar per les espatlles, però l'home va seguir sense immutar-se. Amb gestos, la dona em va convidar a mostrar-li la capseta a l'home, que bé podia ser el seu pare, així que em vaig acostar i se la vaig posar davant els ulls, per descobrir després que les pupil·les d'aquest home estaven vetllades i eren d'un blanquinós color perla. En mirar a la dona, vaig poder veure com una llàgrima descendia per la seva galta lentament. Davant aquell panorama, no se'm va acudir cap altra cosa que dipositar la capseta sobre les mans esteses de l'ancià. Després d'uns segons en què va semblar que res havia canviat, l'home es va despertar de cop, potser imbuït pel tacte de la caixeta, començant a murmurar una infinitat de paraules incomprensibles per a mi. Em vaig encongir d'espatlles mirant a la dona, alhora que negava amb el cap, intentant donar-li a entendre que no comprenia res del que l'ancià estava dient. Ella va dirigir la mirada al cel, com si en la seva ment busqués la traducció a les paraules que el seu malalt parent pronunciava. Mentrestant, l'home, que semblava haver recuperat l'energia perduda durant anys, es balancejava endavant i enrere, alhora que amb els seus esquelètics dits repassava tots els detalls de la superfície de la caixeta. «Temple», va encertar a dir la dona amb un pobre accent, suposo que el mateix que hagués tingut jo en intentar parlar en vietnamita. «Su-submergit», va prosseguir tot i no comprendre el significat del que estava dient l'ancià. «Monstle, diví, temple, malament, atlacció ileflenable». Després de dir-ne unes poques més, la dona va callar mentre no deixava de mirar-me com si una paraula encara se li resistís. Amb gestos va començar a dibuixar un element invisible al voltant de la seva cara, com un cercle foradat. «¿Màscara?», Vaig preguntar sense pensar en el que deia i, com a resposta, vaig aconseguir que la dona somrigués i assentís. «Màscara», vaig repetir abstret entre murmuris.

»Mentre la dona i jo jugàvem a endevinar paraules, cadascuna més incomprensible que l'anterior si no fos pel relat del meu oncle, l'ancià, que semblava haver repassat tots els detalls de l'exterior, va obrir la capseta i amb uns inquiets i escanyolits dits va rebuscar en el seu interior, però en trobar-la buida, va deixar anar un crit i la va llançar a l'altre extrem de la sala. Abans d'apagar-se de nou, l'home va semblar que em mirava i, dirigint-se a mi amb una veu molt més clara que abans va dir sis paraules que, un cop més, no vaig aconseguir entendre. Alhora atret i espantat pel so d'aquelles paraules, si és que no eren balbucejos d'una ment senil i alienada, vaig mirar a la dona esperant que les traduís, però em va dedicar una mirada angoixada, atribuint-ho al desvari del seu parent, mentre negava amb el cap.

»L'home s'havia apagat de nou, no es movia, no deia absolutament res. Vaig comprendre que la meua darrera pista s'havia refredat de cop, tot acabava amb un ancià que havia perdut el cap per culpa de la caixeta i del seu contingut. Estava clar que aquest home havia passat per alguna cosa semblant al que havia passat el meu oncle, però també era més que evident que poc més podria d'explicar-me aquest desgraciat. Inclinat davant de la dona en senyal d'agraïment, em vaig acomiadar, vaig recollir la caixeta i vaig tornar immediatament. Vaig arribar ahir mateix, vaig agafar l'ampolla de whiskey més cara que vaig trobar i vaig intentar oblidar tot el relacionat amb aquesta maleïda caixeta i el que fos que hi havia al seu interior —va acabar en Shadecraft, carregant amb odi cadascuna les seves últimes paraules.

En Shepherd el va observar amb atenció, no sabia dir si ell hagués fet el mateix si un ésser estimat hagués mort en aquestes circumstàncies, però era molt probable que hagués estat així. No obstant això, seguia havent alguna cosa que donava voltes pel seu cap, com aquest mosquit que sempre et molesta a les caloroses nits d'estiu.

—I les paraules?

—Què? —va preguntar en Shadecraft estranyat mentre regirava els papers que hi havia sobre la taula.

—Les paraules que va dir l'ancià, les tens anotades en algun lloc?

En Martin va trigar uns instants a reaccionar, però de seguida va treure un paper amb una infinitat de paraules escrites i ratllades i l'hi va acostar.

—Se'm van quedar gravades, però eren tan estranyes que em va costar reproduir-les en un paper —va explicar, però, en veure el somriure

que havia sorgit a la cara d'en Shepherd, va callar i va esperar que el seu visitant li digués per què estava somrient.

Per la seva banda, el professor Shepherd va obrir la carpeta que no havia deixat de sostenir entre les seves mans en tota l'estona, i va començar a revisar tots els papers que hi havia al seu interior. En Shadecraft va poder veure que hi havia retalls de diari escrits en castellà, el que semblava un informe de l'exèrcit, un petit paper brut pel que semblava ser sang i un munt més de papers amb notes escrites per diverses mans. Per fi va extreure un full de paper, semblava una fotocòpia d'un llibre antic, en què hi havia sis paraules emmarcades en bolígraf blau, i l'hi va lliurar a en Shadecraft.

Quan va poder llegir-les, en Martin no va poder més que quedar-se atònit, eren exactament les mateixes paraules que havia pronunciat l'ancià vietnamita.

—«Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn» —va dir llegint en veu alta—. Com és que les mateixes paraules que va dir l'ancià boig estaven escrites en un antic volum medieval europeu? —va preguntar en Shadecraft sense deixar de repassar el text fotocopiat.

—Excel·lent pregunta, però, per a la nostra desgràcia, de moment sense resposta —va contestar en Shepherd.

—D'on ha sortit? —va preguntar en Shadecraft alçant la fotocòpia.

—La doctora Towers el va descobrir a la cel·la d'un monjo que es va suïcidar en estranyes circumstàncies.

—¿Estranyes circumstàncies?

—Es va tirar des d'un monestir per un barranc... envoltat de flames.

A l'escoltar-lo en Shadecraft va aixecar les celles sorprès, però seguia més interessat en aquelles sis paraules.

—¿Sap la Towers si hi ha cap traducció possible al nostre idioma?

En Shepherd va treure un altre paper de la carpeta i el va lliurar a en Shadecraft.

—«A l'estatge de R'lyeh, el difunt Cthulhu espera somiant» —va recitar en Shadecraft, abans de preguntar—. Què vol dir?

—Això esperava que em diguessis tu, com a expert en mitologia, en algun lloc hauràs d'haver-lo llegit, sinó la frase sencera, pot ser que alguna de les paraules, no?

El professor Martin Shadecraft va observar al seu col·lega amb estranyesa. Mai havia sentit aquestes paraules, però, alguna cosa li deia que, de llavors en endavant, ho faria més sovint del que podria desitjar.

El llibre de l'intrús

Tornaven a ser les 7 de la vesprada i, des del despatx del professor Mark Shepherd, es podien escoltar les campanades del rellotge de la Universitat de Miskatonic que indicaven que l'hora havia arribat. Tots excepte el professor Ilya Vasilikov, estaven reunits al voltant de la mateixa taula rodona en la qual havia començat tot. A diferència de l'anterior ocasió en què s'havien reunit allà, ara tots sabien a què havien vingut. En Shepherd no els tenia cap sorpresa guardada, tots ells havien descobert coses prou extraordinàries com perquè ningú se sorprengués amb la següent notícia.

—Algú sap alguna cosa d'en Vasilikov? —va preguntar en Martínez recolzat a la cadira, mirant als altres.

Ningú va respondre i en Martínez tampoc es va sorprendre. La història de la seva família, que coneixia des de petit, però que sempre havia cregut una invenció del seu avi per espantar als seus néts, li havia fet canviar la perspectiva que tenia d'aquest món i dels éssers que podien habitar en ell. No obstant això, els altres semblaven haver-se submergit en històries molt pitjors que la seva.

La habitualment bella doctora Towers, lluí a un despentinat digne dels viatges transatlàntics més llargs que existeixen, sobretot quan es fan contra rellotge, amb unes ulleres que gairebé la convertien en un ós panda. Però en Shadecraft encara li guanyava, i a més afegia a l'aposta una barba descurada i roba arrugada. Per no esmentar la pudor a alcohol que desprenia, com si encara estigués recuperant-se de la major borratxera de la seva vida.

L'únic que semblava físicament igual que sempre era en Mark Shepherd, però el seu posat pansit denotava la preocupació que li corroïa per dins, com si el pes del que havia descobert li estigués aixafant a poc a poc.

En Martínez havia estat el primer a arribar al despatx d'en Shepherd, sobre la taula, com si no haguessin passat els dies, encara hi eren els

papers de l'enigmàtic descobriment que havia fet en Mark. A més, també hi havia una carpeta amb alguns documents que havia recol·lectat aquells dies, i que en Shepherd ja li havia ensenyat. Retalls de diari en espanyol, l'informe militar que ell mateix li havia lliurat després recuperar-lo dels arxius de Washington, la nota en alemany bruta de sang que havia aconseguit trobar entre els papers del seu difunt avi, així com diverses desenes de papers i fotocòpies amb notes escrites a mà, probablement, de la Towers.

Al principi semblava que la investigació no hagués anat més enllà d'un recull de meres supersticions, però, quan la professora Towers va aparèixer carregant un llibre amb les cobertes de pell gastades i les fulles apergaminades i blegades, la cosa es va posar seriosa. Després de deixar-lo sobre la taula, tant en Shepherd com ell s'havien acostat a examinar, però en tocar-lo i sentir un estrany palpit, havien preferit guardar les distàncies.

—Millor que no el toqueu —va dir desanimada ella—, alguna cosa em diu que el meu estat d'ànim és culpa d'això —va afegir assenyalant al llibre amb un gest angoixat a la cara.

Minuts després que la professora Towers arribés, va fer acte de presència el jove Shadecraft, portant sota el braç el que s'havia convertit en el seu calvari particular, una capseta xinesa, sobre la qual en Martínez ja sabia alguna cosa després de les seves trobades prèvies amb en Shepherd.

—Sembla inofensiva —va comentar ell sorprès.

—Si haguessis vist la cara de pànic d'aquell vell vietnamita, no diries el mateix —va contestar una mica molest en Shadecraft mentre s'asseia pesadament en una de les cadires que quedava lliure.

Després d'aquelles poques i parques paraules que li havien dedicat els seus companys, en Martínez havia preferit guardar silenci i esperar que en Vasilikov arribés i comencés la reunió com a tal. No obstant això, el rus s'endarreriria, cosa estranya en ell, i en Martínez començava a posar-se nerviós guardant silenci tanta estona.

—Perdoneu que insisteixi, però fa mitja hora que esperem en silenci a què l'Ilya arribi, i no ha arribat. Algú de vosaltres sap alguna cosa d'ell? En Vasilikov mai es retarda —En Martínez va deixar anar aquelles paraules com si les vomités després d'haver guardat durant tants minuts.

Els altres no van respondre, però, a diferència de l'anterior ocasió, es van dedicar sengles mirades, com si haguessin despertat d'aquella estranya letargia en què s'havien submergit.

—No sé res de l'Ilya des que ens vam reunir aquí fa uns dies —va dir en Mark tornant a la realitat.

La Towers i en Shadecraft van sacsejar el cap confirmant les paraules del seu amfitrió.

—Llavors... Comencem? —va preguntar en Martínez.

—Què hem de començar? —va preguntar en un bot la Towers—. No hi ha res a començar.

—I tot això? —va insistir en Martínez assenyalant a les coses que hi havia sobre la taula.

—Tot això? Tot això? —va repetir la Towers obrint els braços i abastant amb ells els documents i objectes apilats a la taula—. Pistes inconnexes d'alguna cosa que és molt més gran del que les nostres ments puguin imaginar.

En Martínez va observar la seva col·lega durant uns segons, abans de seguir defensant la seva postura.

—Pel que m'ha explicat en Shepherd, l'assumpte de la Màscara de l'oncle de Martin i la mort d'aquest monjo tenen una connexió —va afirmar amb duresa.

—Sí, bé, però...

—I què em dius del meu avi i de la tercera caravel·la? —va preguntar en Martínez interrompent a en Towers—. Jo crec que les bestioles que es van carregar aquell vaixell són els mateixos que els que van fer que el meu avi es cagués en els pantalons, tot i ser un paracaigudista que va saltar sobre Normandia.

Ningú va replicar les asseveracions d'en Martínez, tots els presents sabien que tenia raó, les proves eren escasses, però totes semblaven connectar-se. No obstant això, ell i la Towers seguien dempeus, dedicant-se sengles mirades en tensió.

—D'acord, està bé, serà millor que ens calmem —va intervenir en Shepherd—. En Martínez té raó, però tu també, Helen —va afegir—, tenim pistes, però no sabem que fer amb elles.

En Martínez i la Towers es van relaxar i van tornar a seure. El que havia dit en Shepherd era una veritat com un temple, tenir, tenien alguna cosa, però no sabien en absolut que fer amb tot allò. No hi havia res que els indiqués com era el següent pas a seguir per desentranyar l'enigma que havia després tot allò.

—Tenim moltes peces i potser en falten moltes més —va dir en Shadecraft de sobte—, però si poguéssim trobar la que uneix les que ja tenim...

Els altres tres el van observar, ho havia dit amb to solemne, com si fos un ancià savi. Era el més jove d'ells, però al mateix temps el que semblava comprendre millor el que tenien davant seu. Ningú va saber que més dir, tots havien entès a què es referia però cap d'ells semblava conèixer aquella «peça» que els faltava.

Tots es van mirar entre ells, rostres de desànim van anar passant d'un a un altre, mentre amb mirades interrogatives es preguntaven que havien o que podien fer. No obstant això, cap d'ells tenia la resposta. Per un segon va semblar que tots tornarien a sumir-se en aquella estranya letargia de desesperança que els havia tingut ocupats des que s'havien reunit, però un d'ells va reaccionar.

Portada per un veloç impuls, la Helen Towers es va aixecar com empesa per un ressort i va obrir el llibre que ella mateixa havia portat. Apartant-se els cabells de la cara, va començar a passar pàgines feroçment, d'una forma impròpia per a una historiadora acostumada a manipular amb delicadesa documents antics.

—Hi havia... Hi havia alguna cosa —va començar a dir nerviosa mentre els altres observaven les pàgines plenes d'antics gravats i paraules escrites amb molta cura en una indesxifrable tipografia—. Tot i que cada vegada que intentava examinar amb detall aquest maleït llibre hi havia alguna cosa que m'angoixava i m'impedia seguir, en les poques ocasions que vaig aconseguir concentrar-me i seguir endavant, a més de topar-me amb aquelles paraules que en Shadecraft va escoltar a Vietnam, també vaig poder llegir i traduir un breu passatge que podria ajudar-nos.

Els altres no la van interrompre, ni tan sols van pretendre ajudar-la, simplement van deixar que la Towers seguís buscant.

—On estàs? On ets?... —va dir la Towers parlant per a ella mateixa.

Després d'uns segons que van semblar hores, la dona es va aturar i va obrir el llibre de bat a bat sobre la taula, deixant que els seus col·legues poguessin veure el que hi havia, escrit i dibuixat.

—Sembren... Sembren... —va començar a dir en Martínez.

—Les bestioles descrites per el teu avi i les que estan relatades a les notes del diari de Colom —va concloure Shepherd.

Els tres s'havien quedat glaçats al veure, en un petit gravat que hi havia al començament de la pàgina, la imatge d'un grup de quatre éssers decrepits de pell blanquinosa i ulls vermells.

—Com podem saber que es tracta dels mateix éssers? —va preguntar en Shadecraft sense apartar la vista d'aquest gravat.

Per primera vegada en diversos dies, la Helen va somriure:

—Per què vaig poder traduir aquesta pàgina.

Sense tancar el llibre, la Towers va començar a buscar entre els papers escampats sobre la taula el document imprès i corregit a mà que ella mateixa havia aconseguit traduir a l'avió de tornada a Arkham.

—Com no podia centrar-me en llegir el llibre, vaig fotocopiar a corre-cuita les parts que em van semblar més cridaneres i vaig treballar sobre elles —va explicar sense deixar de buscar—, i encara que la sensació d'aprensió seguia cada vegada que les llegia, era molt menor que en llegir directament aquest maleït llibre...

Durant uns segons es va mantenir en silenci, fins que va treure un full que estava buscant.

—Finalment vaig aconseguir traduir alguns passatges —va afirmar alhora que li passava el foli a en Shepherd, donant a entendre que ella no voldria tornar a llegir allò.

En Mark va mirar el paper que tenia entre mans, es veia la mateixa pàgina del llibre fotocopiada en blanc i negre, i sobre la part inferior hi havia l'elegant lletra de la Helen escrita en tinta blava. Sense dubtar-ho, en Shepherd es va aclarir la veu i va començar a llegir:

—Mentre Cthulhu somia, hem de preparar el camí. Hem d'obrir la porta perquè els primigenis tornin d'on mai haurien d'haver estat tancats. Necessiten un exèrcit, cossos de fidels que no dubtin a agafar el que un cop els va ser arrabassat. —En Shepherd li va semblar sentir que la foscor planava sobre ell a mesura que seguia llegint i, per l'expressió dels seus companys, aquest era el sentiment de tots—. Abandoneu la carn tova dels vostres cossos, oferiu-la en sacrifici a...

En Shepherd hagués seguit llegint, encara que no ho volia fer, alguna cosa l'obligava a seguir, aquelles paraules l'atreien i el lligaven al més profund de les tenebres. Però alguna cosa el va interrompre, la porta del seu despatx s'havia obert de bat a bat colpejant fort contra la paret i fent que el pom deixés una marca en ella. Era en Vasilikov. Estava plantat dempeus, agafant-se al marc de la porta amb les dues mans, respirant profund, com si hagués vingut corrent des d'on hagués estat. Semblava no haver-se canviant de roba en dies, i desprenia un olor agre a suor.

—Ilya? —va preguntar-li en Martínez tot mirant-lo preocupat.

En Vasilikov no va respondre, simplement els va observar amb una penetrant mirada, com si estigués desaprovant el que estaven fent.

—Ilya? —va repetir en Martínez.

Aquells segons de silenci es van allargar tant que van perdre qualsevol concepció del temps que es tingués sobre ells. Si després

d'aquella sobtada aparició d'en Vasilikov se li hagués preguntat a en Shepherd, en Martínez, la Towers o en Shadecraft quant temps s'havien estat mirant, cap d'ells ho hagués sabut amb seguretat. Però poc importava, ja que aquesta segona vegada, l'Ilya Vasilikov sí que va parlar.

—No se us acudeixi llegir ni una paraula més —els va advertir amb severitat.

—Per... Per què? —va preguntar en Shepherd.

—Per que he vist que fan aquestes paraules en els homes i és una cosa que no desitjaria ni al pitjor dels meus enemics —va respondre amb cruesa el rus sense deixar-se anar del marc. Estrenyia amb tanta força que els seus artells s'havien tornat completament blancs.

Els altres es van quedar encara més atònits després de les paraules que els havia dedicat el seu col·lega. El to de veu que havia utilitzat en Vasilikov era inusualment agressiu en ell i això els feu pensar que els estava parlant molt seriosament, i més quan es va abalancar sobre en Shepherd arrabassant la fotocòpia amb la traducció. Després de tancar hàbilment amb una mà el llibre que havia portat la Towers, va treure el seu encenedor i li va calar foc al full.

—De moment les còpies han de ser eliminades —va dir mentre veia com el foli es consumia en una flama ataronjada. Llavors va tornar a prestar atenció al llibre—. Amb aquest llibre ja veurem que fem —va dir mentre el cobria amb la seva jaqueta.

Tots es van separar de la taula, deixant que en Vasilikov actués al seu aire, i ben espantats per l'estrany comportament del seu col·lega.

—On has estat, Ilya? —va preguntar en Martínez intentant aclarir la situació.

—A Escòcia —va respondre amb sequedat, mentre seguia buscant còpies del llibre per cremar-les.

—Has descobert o has vist alguna cosa que hakis de contar-nos? —va preguntar en Shepherd.

—Alguna cosa que ens ajudi en la nostra investigació? —va afegir la Towers.

En Shadecraft va preferir no preguntar-li res, car en el seu comportament erràtic veia quelcom que havia vist no feia gaire, just en aquell ancià del Vietnam.

—Sí, he vist una cosa que us explicaré ara, quan acabi. Una cosa que ens ajudarà amb nostra investigació... Millor dit, ens ajudarà a abandonar la nostra investigació —va concloure sense deixar d'agafar i examinar els papers de sobre la taula.

Els altres es van mirar els uns als altres, malgrat el que havien descobert pel seu compte tots esperaven saber on conduïa el camí de les petites molles de pa que havien trobat en les seues respectives recerques.

—Així que, segons tu, hauríem deixar-ho córrer? —va preguntar en Martínez.

En Vasilikov va assentir.

—Per què? —va preguntar en Shadecraft apropant-se per a calmar-lo—. Què has vist, estimat amic?

En escoltar la pregunta, en Vasilikov es va girar i va agafar a en Shadecraft per les espatlles, apropant la seva cara a pocs centímetres de la del jove investigador. Els seus ulls semblaven voler sortir-se de les òrbites i, per la seva expressió, el que fos que havia vist l'havia trastornat.

—He vist... He vist... —va començar a balbucejar l'Ilya, com si la informació que retenia en la seva ment fos més de la que la seva boca podia contenir—. He vist com els homes es convertien en monstres... He vist com gent com nosaltres deixava el seu ésser i es convertien en esclaus d'un ésser superior... D'algú que no és d'aquest planeta, potser ni d'aquest univers...

—Qui és aquest algú? —va preguntar en Shadecraft, que havia agafat a en Vasilikov pels colzes perquè no caigués.

Però quan l'Ilya estava a punt de respondre, una veu suau i melosa ho va fer per ell.

—Jo sóc aquest algú.

Tots es van girar per mirar cap a la porta. Ningú va semblar reaccionar més enllà d'això, només en Vasilikov va acabar per caure de genolls a terra. Enfront d'ells hi havia un elegant jove de cabell castany que vestia un luxós vestit d'un verd fosc que refulgia amb la llum. Mentre els regalava el més agradable dels somriures, jugava amb un bastó amb una estranya empunyadura daurada.

Sense demanar permís per passar a l'interior del despatx el jove es va acostar a la taula observant tot el que hi havia escampat en ella. Cada paper, cada petit objecte que hi havia li arrencava un somriure de plaer. Però el que realment va alegrar la seva expressió va ser el que va descobrir sota la jaqueta de l'Ilya. El llibre. Sense dubtar-ho un instant, es va fer amb ell i va tornar cap a la porta.

—Eh! No té dret endur-se res —va exclamar en Martínez a la seva esquena.

—Al contrari, estimat professor Martínez, tinc tot el dret a endur-me'l, perquè és meu.

En escoltar allò, en Martínez va voler llevar-li el llibre a l'intrús, però en Vasilikov el va detenir en el moment oportú.

—No ho facis, Mario —li va xiuxiuejar a cau d'orella.

En Martínez anava a preguntar per què, però de seguida ho va saber, quan a la porta del despatx d'en Shepherd va aparèixer un grup d'encaputxats, al primer dels quals l'intrús li va lliurar el llibre. En agafar-lo l'encaputxat va mostrar per sota les mànigues unes decrepites mans de pell blanquinosa i un somriure de dents afilades dins la foscor de la caputxa.

En Martínez no va ser l'únic, els altres també van veure el mateix, així que es van quedar quiets, absoluta i completament espantats.

—Si són tan amables de seguir-me, tinc moltes coses que mostrar-los —va dir l'intrús sortint del despatx, alhora que les estranyes criatures es dispersaren lentament a través de la sala per envoltar amb els seus esquelètics braços als presents i emportar-se'ls gairebé a la força.

—A on ens porta? —va preguntar en Shepherd tan molest com la seva por li permetia.

Sense dirigir-li la mirada, l'intrús va respondre:

—Allà on volen anar... Allà on alguns ja han intentat arribar amb la meua màscara, no és així doctor Shadecraft?

En escoltar allò, en la ment de tots ells es va fer present una imatge que l'Oliver Shadecraft havia descrit en el seu darrer correu electrònic.

El temple submergit

Envoltats per aquells éssers decrepits que no feia gaire havien estat homes i dones com ells, en Shepherd, la Towers, en Vasilikov, en Martínez i en Shadecraft avançaren per un estret túnel subterrani. Estava clar que aquelles criatures només actuaven com i quan l'intrús els ho ordenava, no només les havia creat sinó que també les havia esclavitzat.

L'intrús, que s'havia guanyat aquest nom no tant per la seva inesperada irrupció en la reunió al despatx d'en Shepherd, sinó perquè havia deixat clar que no pertanyia del tot a aquest món, liderava aquell petit exèrcit amb decisió, com si hagués recorregut aquell lloc en un miler d'ocasions.

Sense que ells ho sabessin, l'intrús els guiava per aquell laberint de passadissos, túnels i altres forats subterranis, que havien estat ocults en el subsòl d'Arkham, i en els què qualsevol d'ells s'hagués pogut perdre de seguida.

Semblaven les restes de vells conductes de desaigües, clavegueres abandonades i túnels de servei oblidats amb el pas del temps. Oblidats per tots, menys per aquell enigmàtic jove que, a primera vista, semblava impossible que mai hagués trepitjat un sòl com aquell.

Sense cap por a que el seu luxós vestit o les sabates cares se li embrutessin, l'intrús avançava a pas ferm, girant a cada encreuament o desviació com si tingués gravat en la seva ment el mapa complet d'aquell lloc, a cada passa submergia les sabates en una aigua pútrida que cobria tot el sòl. A mesura que anaven descendint sentien cada vegada més pressió a les orelles i dins el cervell. El nivell d'aigua que circulava per aquells passadissos va anar augmentant fins arribar-los a la meitat de la canyella, obligant-los forcejar més en cada passa, submergint les cames en un líquid fosc i dens que feia molt que havia deixat de ser aigua. A més, sota les seves soles podien sentir una superfície enfangada i relliscosa, una cosa que, volent o no, minorava la marxa.

—Vinga, anem, benvolguts amics —els animava l'intrús cada vegada que s'aturaven per evitar una relliscada o se'ls enganxava la sabata en aquelles llardoses clavegueres—. Allà on anem no els faran falta les sabates —afegia amb un somriure mentre els mirava de reüll sense perdre el ritme. Després, algun dels seus sicaris tirava de qui que fos que s'hagués retardat alhora que li ensenyava les dents i emetia un estrany soroll sibilant, com si no tingués cordes vocals que modularen el so.

Amb aquest panorama, el grup d'investigadors tenia raons de pes per retardar la marxa o accelerar-la, qualsevol cosa per sortir d'aquells passadissos. Les parets estaven cobertes per una gruixuda capa de molsa que desprenia una forta olor a humitat i a matèria en descomposició. De tant en tant surava panxa enlaire alguna rata malmesa, ofegada en aquell riu de podridura, mentre altres, encara vives, fregaven les cames d'en Shepherd i els altres. Fugien en direcció contrària a la que es dirigien ells.

La marxa era poc esperançadora, i més en aquella estranya penombra en què estaven submergits, la llum era mínima, sols la suficient per poder veure aquells éssers que els envoltaven amb inexpressius rostres i que semblaven disposats a saltar-los a la jugular en qualsevol moment.

No obstant això, quan ja havien perdut la noció del temps, la Towers li va donar un suau cop amb el colze a en Shepherd i li va assenyalar amb el mentó que mirés cap endavant. Des del final del túnel, perfilant a la perfecció la silueta de l'intrús, una tènue llum verda va anar augmentant d'intensitat fins que els va embolicar, obligant a les seves pupil·les a tancar-se, de nou, amb la claror.

Després de recórrer uns quants metres més en què tot s'havia tintat en tons negres i verdosos, el grup va arribar al desconegut destí d'aquella peculiar expedició. Era un forat a la paret amb el mateix perfil de mitja volta del túnel del qual venien, un forat que donava accés a una gran sala, de la qual provenia la llum verda. Després d'entrar-hi i percebre la poderosa sonoritat que tenia en sentir amplificats els seus passos, van poder comprovar que es trobaven en una antiga cisterna del sistema de clavegueram de la ciutat. Tot i la banalitat del lloc, aquella cisterna, inundada de la manera que estava per aquella llum verda, l'origen de la qual era impossible de percebre per a en Shepherd i els altres, els va donar la sensació que aquell espai tenia un flaire místic que gairebé podia comparar-se amb un temple. I no estaven molt equivocats.

—Benvinguts —va anunciar amb un raig de veu l'intrús mirant-los directament, mentre el seu exèrcit d'éssers els deixava d'envoltar i es situava al mig de la sala.

Els cinc investigadors li van dedicar una mirada carregada de desconfiança i de por.

—Com suposo que haureu deduït —va prosseguir l'intrús sense fer cas als rostres dels seus convidats a la força—, estem en una vella cisterna del sistema de clavegueram de la ciutat d'Arkham. -

Llavors va donar una lenta volta sobre si mateix per contemplar amb solemnitat tot el que l'envoltava.

—És increïble com la humanitat pot construir aquestes meravelles per després oblidar-les per sempre —va afegir amb un to de sincera malenconia, que va durar fins que va afegir somrient—: No obstant això, en aquest cas, me n'alegro. Si no fora així no hagués pogut disposar d'aquest meravellós lloc per convertir-lo en la meua porta... Però estic avançant esdeveniments —va dir interrompent-se a si mateix.

En Shepherd i els altres no van deixar d'observar-lo amb temerosos ulls.

—No tingueu por, per favor. Si sou tan amables, podeu quedar-vos al final, darrere dels meus acòlits.

—I qui diu que no tractarem de fugir? —va preguntar la Towers decidida. Era la primera a parlar des que havien estat interromputs en el despatx d'en Shepherd.

—Molt senzill doctora Towers, encara que no ho sembla, els meus estimats seguidors son molt ràpids. No tardarien ni un segon a perseguir-vos i desmembrar-vos vius.

La resposta, encara que no fos agradable, va ser prou clara com perquè el grup tornés a guardar silenci, sabent que només podien restar immòbils, resant per ser espectadors i no intèrprets del que pogués venir a continuació.

Sense prestar més atenció, l'intrús els va donar l'esquena i es va dirigir cap a la paret del fons de la cisterna. Mentre avançava, els seus seguidors s'apartaven per cedir-li pas fins que va arribar a l'altre extrem, on hi havia un grup de graons que no portaven enlloc, però que de seguida es van convertir en un altar improvisat.

Situat a l'esglaó intermedi, l'intrús va aixecar el seu bastó en l'aire, estenent els braços tant com li era possible. Per a sorpresa dels investigadors, en fer-ho, la llum verda es va tornar més intensa, sobretot a la part central de la paret. Semblava que un focus invisible dibuixés una línia vertical a la paret. Després allò, l'intrús va començar a recitar unes estranyes paraules indesxifrables, tot i que el llenguatge no els era del tot desconegut.

—És el mateix idioma que va utilitzar a Escòcia —va murmurar en Vasilikov als altres amb veu tremolosa.

—I el mateix que el del llibre —va afegir la Helen.

I com si l'hagués escoltat, un dels acòlits es va acostar a l'intrús aixecant el llibre, obrint-lo i sostenint-lo com si fos un faristol vivent. L'amfitrió d'aquella horripilant vetllada va donar l'esquena a la paret i va començar a llegir directament del llibre, mentre que aquells éssers mig descompostos repetien amb la seua fonètica impossible una sola frase. Una frase que, per desgràcia seva, els era bastant familiar:

—*Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'naglfhtagn.*

En escoltar aquelles paraules, pronunciades amb la devoció d'aquells éssers, que semblaven haver recuperat la veu només per dir-les, al grup d'investigadors se'ls va esgarriar la pell i el terror els congelà el moll de l'os.

A mesura que aquelles horribles pregàries i les paraules de l'intrús anaven avançant, fent tremolar les parets de la cisterna, la llum de la paret s'intensificava cada vegada més, fins que va passar una cosa que s'escapava a qualsevol lògica. Va semblar que la llum s'esquerdés, va començar a obrir-se lentament pel seu centre, i de sobte, com si una força incontenible sorgís de la paret, el forat es va eixamplar ocupant gairebé tot el mur. Qualsevol hauria pogut dir que era la màgia d'un projector de cinema, però la ràfega de vent que va empènyer a tots els presents no havia sorgit del no-res. No obstant això, quan aquella suau i peculiar brisa es va calmar, tots van poder veure el que havia a l'altra banda d'aquella esquerra, d'aquella ferida en el teixit de la realitat... Un desert, un desert estranyament il·luminat per una llum verdosa que resplendia com si estigués sota l'aigua.

—El lloc que va descriure el meu oncle —va afirmar entre balbucejos en Martin Shadecraft alhora que aixecava el dit índex de la mà dreta per assenyalar aquella espectacle.

No calia que ho digués, els altres havien llegit gairebé tantes vegades el correu del seu oncle com el mateix Martin, de manera que quan aquell desert va aparèixer davant dels seus ulls, tots el van identificar al punt.

Després d'obrir aquell portal, l'intrús va tornar a girar-se i va pujar els pocs esglaons que el separaven de l'abisme desèrtic i va mirar a través d'ell. En la seva cara es dibuixà un somriure grotesc, massa exagerat i brillant per a ser humà. Per fi havia tingut èxit.

L'intrús va començar a moure les mans com si obrís una cortina imaginària i els seus moviments provocaren que el portal que s'obria sobre

aquell desconegut desert comencés a avançar cada vegada més de pressa, fins que van assolir els primers éssers humans que avançaven desposseïts d'ànima cap a una mateixa direcció .

L'aparició d'aquelles imatges que es veien a través d'aquella enorme esquerdada feu que les paraules de l'Oliver Shadecraft cobressin vida. Davant d'ells hi havia homes, dones i nens, amb les cares cobertes per estranyes màscares, totes elles diferents però, alhora iguals, que caminaven a pas lleuger atrets cap a alguna cosa que s'amagava més enllà d'on aconseguien veure els seus ulls.

Després d'uns segons en què va semblar que la cisterna planejava sobre aquell desert, l'intrús va tornar a sacsejar amb força els braços, reprenent la marxa a tota velocitat. Encara que no volguessin creure-ho, ara després de veure-ho per ells mateixos, els investigadors sabien quina seria la següent imatge que veurien en aquella aterridora pantalla de cinema al més enllà.

Sorgint a poc a poc a l'horitzó, una colossal muntanya va anar augmentant de mida fins a arribar a uns nivells inconcebibles per a la ment humana. Comparada amb aquella monstruositat, l'Himàlaia o els Andes eren pobres turons. De la mateixa manera que el temple descrit pel professor Shadecraft feia enrogir per la seva ridícula grandària al Partenó d'Atenes.

Tal com tots sabien, a la base d'aquella muntanya, s'alçava l'entrada a un temple que semblava d'estil grecoromà però que, en realitat, estava erigit en honor a un altre déu. Un déu de cos contrafet, de drac humanitzat i cap en forma de pop.

Quan el temple va estar prou a prop d'ells, tots van poder veure el peculiar i grotesc fris, així com l'espectacular i horripilant timpà de l'entrada.

—En tot aquest temps, mai vaig acabar de creure les paraules del teu oncle, Martin —va dir en Shepherd a cau d'orella del seu col·lega—. Ara, lamentablement, veig que m'equivocava.

En Martin Shadecraft no va reaccionar, encara romania atònit en contemplar el descrit pel seu oncle, tot allò era tan formidable en detall i escala que mai ho havia pogut imaginar així.

Com si es tractés d'un ritual mil vegades assajat, l'intrús va baixar dels esglaons i es va fer a un costat, alliberant l'accés a aquest estrany món. Un darrere l'altre, els decrepits éssers que l'havien seguit fins allà van creuar el llindar del portal i es van sumar a les persones que s'endinsaven lentament al temple. El primer a fer-ho va ser el que havia

sostingut fins llavors el llibre que la Towers havia portat des d'Espanya. Va deixar el pesat volum a terra i va creuar la porta com si travessés una fina cascada d'aigua.

—Què... Què fan? —va preguntar entre singlots en Vasilikov, que seguia sense comprendre com uns humans havien pogut convertir-se en aquells éssers i ara s'endinsaven en aquell erm desconegut.

Uns éssers que un cop creuaven el portal començaven una cursa frenètica, com posseïts, cap a l'interior del temple. L'intrús s'havia apartat per deixar espai als seus seguidors i va mirar en Vasilikov amb un somriure de curiositat.

—Llavors, ara t'interessa el que fem? —va preguntar amb ironia—. Aquesta vegada no fugiràs com a Escòcia, oi, professor Vasilikov?

L'Ilya no va respondre, simplement el va interrogar amb una mirada insondable.

—Heu de saber que les màscares només permeten que l'ànima sigui portada —va explicar amb total naturalitat—, però el senyor també necessita carn per despertar de la llarga letargia.

Els investigadors no van acabar de comprendre a què es referia. Però, en aquell moment, el primer acòlit va arribar sota la columnata del temple i uns greus murmuris van emanar de l'interior de la muntanya. Era com si algú o alguna cosa estigués roncant al seu interior.

En Vasilikov i els altres van deixar de mirar l'intrús i van fixar les seves pupil·les a l'entrada del temple, on els primers d'aquells éssers decrepits començaven a amuntegar-se com si estiguessin esperant que alguna cosa succeís.

Sorgint de les entranyes de la muntanya, una gegantina mà va emergir per la porta del temple, agafant a diversos dels acòlits de l'intrús i portant-los cap a la foscor del seu interior.

En veure-ho, l'intrús va començar a riure de forma exagerada, feia l'efecte que no pogués controlar la seva pròpia alegria.

—A la fi! Per fi ha despertat! —va exclamar fent ressonar la seva veu en les parets de la cisterna—. Vine! Torna! Recupera el que és teu!

De les profunditats de la muntanya, a través del temple, en aquesta ocasió no va aparèixer un sinó dos braços colossals i escamosos, que s'agafaven a terra amb les seves urpes, fent tota la força possible perquè la criatura que era el seu propietari sortís a la llum.

A poc a poc, com si la mida supèrbia d'aquell ésser l'obligués a alentir els seus moviments, com si d'un repugnant part es tractés, la mateixa criatura descrita en el correu del professor Shadecraft i gravada al

timpà del temple, es va arrossegar fora mostrant la seua titànica mida. Tals eren les seves dimensions, que el seu cap, encara més horripilant que la reproducció del timpà, va sortir amb l'estretor d'un part, després dels seus braços. Mentre avançava, els tentacles, d'un verd fosc, s'estiraven fent cercles i agafaven a tot aquell que estigués a prop, fos humà o acòlit, absorbint-lo entre ventoses carnívores.

En veure-ho, i mentre l'intrús no deixava de riure de manera histèrica, la Helen va deixar anar un crit de terror. Els seus companys, de tant estupefactes com estaven, no es van atrevir ni a respirar per la por que estaven sentint.

Sense deixar de xisclar com un pertorbat i amanint la sobreactuació amb una desagradable i aguda riallada, l'intrús va córrer cap al portal, pujà els esglaons de dos en dos fins col·locar-se en el de dalt de tot.

—Sóc el teu més fidel servidor! —va cridar amb tota la força dels seus pulmons—. Oh, gran entre els antics!

En sentir-ho, l'enorme criatura va dirigir la seva mirada cap al portal, llançant un estrany murmuri de satisfacció.

—Vine! Aquí! Recupera el que el que mai hauria d'haver-te sigut arrabassat! —va prosseguir l'intrús, i girant-cap als cinc investigadors va afegir—: No podeu ni imaginar-vos l'honor que tindreu, podreu ser testimonis d'un poder infinit, etern, ancestral...

Però abans que pogués acabar la frase, un tentacle gairebé tan gran com el portal va llampegar per la cisterna i el va agafar per la cintura, portant-lo a l'altre món, on el va consumir veloç, entre rialles, com havia fet amb els altres.

Encara que aquell jove havia desaparegut, en Shepherd i els altres es van adonar que els seus càntics i els dels seus acòlits es seguien escoltant perfectament.

—Com és possible? Com pot seguir cantant si en el millor dels casos estan morts? —va preguntar l'historiador als seus col·legues.

Els altres el van mirar igual de sorpresos que ell.

—Això escapa als nostres coneixements —va afirmar en Martínez absolutament superat per la situació.

—Doncs alguna cosa hauríem de fer, o les paraules d'aquest home es compliran —va dir la Helen mentre assenyalava cap al portal que romania obert. Poc a poc, un tentacle rere l'altre anaven obrint-se pas des de l'altre món i entrant a la cisterna.

Tots es van mirar, no sabien que fer, no tenien els coneixements necessaris per enfrontar-se a aquella situació, i sabien, amb total seguretat,

que ningú al món els tenia. Uns a altres es cridaven tot espantats, encara que foren adults molt respectats, el que havien vist i viscut en les últimes hores els havia convertit de nou en petits nens desconexadors dels perills als quals es podien enfrontar.

Mentre els altres discutien, el jove Martin Shadecraft, portat per un rampell agosarat poc natural en ell, va sortir corrent cap al portal, intentant esquivar els escamosos i àgils tentacles. Els altres quatre ho van contemplar sense poder-s'ho creure. Sense deixar de córrer, el jove professor de mitologia va agafar el llibre que els acòlits havien deixat enrere, el va tancar de cop i, sense pensar-s'ho de dues vegades, el va llançar a través del portal que, d'imprevist, es va col·lapsar a l'instant, replegant-se sobre si mateix.

Després d'uns segons en què tots contengueren l'alè, tot i que cap d'ells s'ho havia cregut o imaginat, l'univers va tornar a la normalitat. La cisterna estava buida, els tentacles havien desaparegut, i la llum verdosa semblava haver-se extingit, submergint-los en una agradable foscor de tons grisos.

Uns als altres es van anar dedicant sengles somriures d'incredulitat primer, després d'alleujament, i finalment, i en part, de triomf.

—Com ho has sabut? —va preguntar en Shepherd apropant-se a en Martin.

—No ho sé —va respondre arronsant les espatlles—. Un pressentiment, potser.

—Quan sortim d'aquí ningú ens creurà! —va afirmar en Martínez amb el primer somriure completament tranquil que algú d'ells aconseguia dibuixar. Es va acostar i va abraçar en Shadecraft.

—Ara, això poc importa, Mario —va contestar la Helen.

—És cert —va afegir en Shepherd—, el que de veritat importa és si aquest ésser estarà viu o mort...

—Dormit o despert... —va prosseguir en Vasilikov.

—En aquest món o en un altre —va concloure en Shadecraft.

